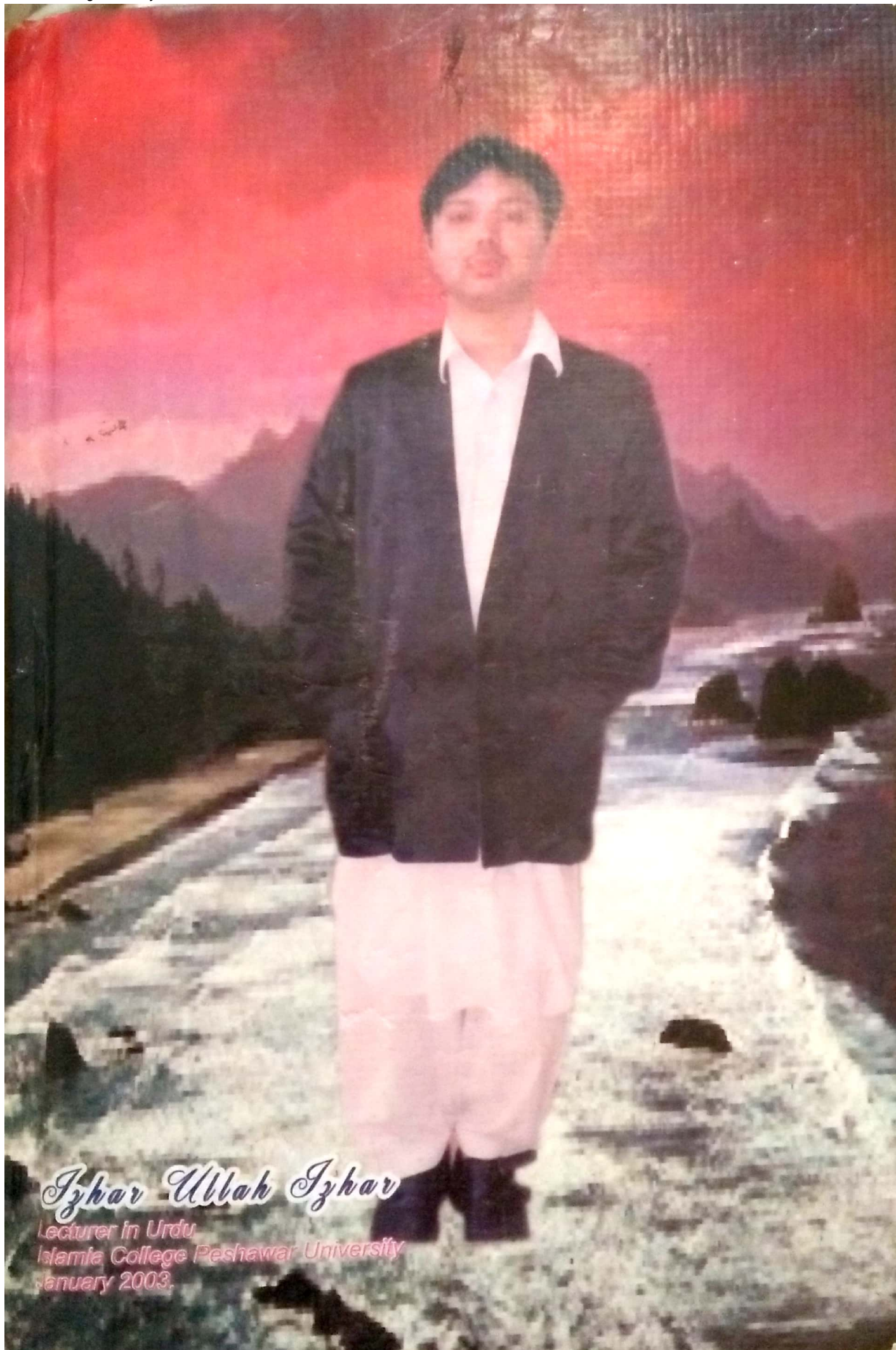

ستاد حوانی تصویر یہ خوب

اودا دے

Ketabton.com

اظہار اللہ اظہار

Izhar Ullah Izhar

Lecturer in Urdu
Islamic College Peshawar University
January 2003.

۱۵۲۱

ستاد حوانی تصویر یہ خوب
اودہ دے

اظہار اللہ اظہار

پنچلہ مینہ بانڈی حق دگڑما

- * کتاب ستادخوانی تصویر یہ خوب اودہ دے
- * مصنف اظہار اللہ اظہار
- * ترتیب محمد ایاز غزالی، شکیل احمد نایاب
- * اہتمام پروفیسر شوکت اللہ حسن، محمد داؤد کمال حسن
- * پروفیسر ریڈنگ * نوشاد حکیم، پروفیسر سید ایوب شاہ
- * رومبہ اشاعت * جنوری ۲۰۰۳ء
- * پریس انصاری پرنٹنگ پریس محلہ جنگی پینبور
- * کتابت ارشاد خانہ "پنبتو اکہریہی پینبور
- * قیمت ۱۰۰ روپیہ (۱۰۰)

انتساب

دخيل عظيم پلار پروفيسر انعام الله جا قيس
او دخيلي درفي مور په نومونو چي
ساه ساه ئي راته د جنتونو نكهتونه
راسپري . او نظر نظر ئي راته په لارو
كښي د رفعتو او اسمانونه او د اسمانونو
رفعتونه غوروي

اظهار الله اظهار

دَهاڻيڪو

هيٽي رنگونه، موضوعات او پڻتنه هاڻيڪو

لارهه هاڻيڪو خپلو بنا ٺسته خويونو او سپڻيلو
 روڻو پڻتنه ڪره. دي زرهه راڻيڪونڪي ادبي صنف دومره
 لب وخت ڪنبي د پڻتون قام د اجتماعي لاشعوري مرڪز
 ته خان ور اور سولو ڇي د شعري اصنافو د ارتقاء
 په تاريخ ڪنبي ڻي خيال ڪول هم يو خوب او خيال ڪنبي
 ڪنبي. د ڪومو صفتونو په بنياد ڇي يوه معاشره د
 خپل وجود جواز راپيدا ڪوي. هغه او س ڪم او زيات
 د پڻتنه هاڻيڪو په ختمه ڪنبي اغڻ لے شوي ڻيڪاري. دغه
 وجهه ده. ڇي هاڻيڪو په يوه مرحله ڪنبي هم د پڻتون
 قام نه خان په فاصله نه دے ساٿي. ڻيڪه په نره
 د دوي په غم ڻيڪه او مري ٿوندي ڪنبي شريڪه شوي
 ده. او د پڻتنو د ٿوند ٿواڪ نه ڻي نه يواڻي خان خپل
 ساٿي دے. بلڪه قدم په قدم ڻي د پڻتنه سڀي د ٿوندي
 روايتونو د رڻو قدرونو، سماجي غوڻتنو، تهذيبي
 روڻو، اولسي ٿوند او ثقافتي هلو ڳولو نه د خپل زرهه

درزا کافي جوړي کړي دي . او اوسن د هايکو په ساه
ساه کني د پښتني خاوري وړي نغمه نغمه را پورته
کښي او په په خورښي .

لنډه داچي پښتني معاشره کني د زېږون نه را
واخله تردې ساعته پوري ثومره بدلون راغلي ده
هايکو ترې په مکين مکين خپله غږنه او په هند هنر
خپلي مرمريني لېچي را چاپېره کړي دي . او په خپله
زورينه لويته ئي ورله شمله هکه ساتلي ده . هکه
خو د خنو بناغليو له اړخ نه د پښتني هايکو غندنه
بچي داسي ښکاري که سره چي خپلو پښو له تېر را
اوبغوي .

د هايکو په موضوعاتي ارتقاء د خبرو کولو نه
وراندې دا لازمي ضرورت محسوسېږي چي د هايکو په
هيتي بدلون او پرمختگ دي هم رڼا او غورځولې شي .
هايکو چي د جاپان د اوږد نظم " هايکاي " نه هان
را بېل کړو نو گڼو شکونو کښي ئي هان څرگند کړو . او
په خارجي سطحې ئي خپل گڼ شمېره تجرباتي تصويرونه
راښکل . و ئي د خينو تصويرونو تجربې او د خينو تجربو
تصويرونه پکښي لکه دکافي د بت په هاله ولاړ پاتي
شو . او د ارتقاء هېڅ تحرک او تموج پکښي را پيدا نه
شو . چي حثيت ئي اوس د تاريخي حوالو نه سلواصت

ہم نہ دے پاتی شوے . ولی حنی اہخونہ ئی نہ
 فقط ارتقاء سرہ مخ شو بلکہ دخیل پرختگ سفر د
 دنیا گت گت تہ ور اور سول . خو چونکہ دغہ صورتونہ
 ہم د دنیا نورو رجو او ادبیاتو سل پہ سلہ خیل نہ
 کرل او دخیل مزاج او استعداد ترغہ ئی پکینی ضروری
 بدلون او خیل خان سرہ مناسب سمون راوستلو حکہ
 نو پہ ہیٹی سطحی نور ہم کن اشکال او تماثل مخی
 تہ راورل چی د وخت بدلہد ونکیو ساعتونو کینی
 حینو خیل خانونہ ژوندی اوساتل او حینو لکہ د
 سمندر د موجونو د سفر پہ لارہ کینی خیل وجود
 او بایلیلو .

دہائیکو دہیٹی تاریخ احاطہ کول یقیناً یو دہر
 وخت غوشتونکے عمل دے . حکہ نو دتہ د عالی
 ادبیاتونہ او خاصکر د مشرقی ادب نہ دہائیکو یو شو
 نمائندہ ہیٹی نمونی ورا ندی کولے شی .
 دہائیکو د دری مصرعہ ایز تعین نہ ورا ندی پہ
 عالی ادب کینی د یو مصرعی ہائیکو کافی ، دغہ رنگ د
 دوو مصرعو ہائیکوکانو ہم سرونہ راپور تہ کرل . او
 تردی ساعتہ پکینی طبع آزمایی کینی . خو داسی صورتو
 دہائیکو بنیادی ہیو لے سرہ زیات سمون نہ خوری .
 لہذا د بقاء پہ حقلہ ئی خہ وائیل ہم دہرہ گرانہ دہ .

البتہ دُنیوی پہ ڊول ترې نه مثالونه وړاندي کښي.

” د یوې مصرعې هایکو کافي “

ترجمه ۱: یو لولکی ده چې په پارکنګ راګوزښي کوره

(ایکيسز روټيله)

ترجمه ۲: باران په هره کړکي

(ګوردن جین سوویل)

۳: دکړه مار د سړ اسمان دے زما

(محمد اياز غزل)

۴: د تعبیر ونو لار کښي ورکي شمه زه

(شکیل احمد نایاب)

۵: خو پلوشو زما د سترګو نظر هم یوړلو

(اظهار الله اظہار)

په دې ټولو مثالونو کښي د هایکو داخلي مزاج

پټ پټو ښي کوي. تصویرونه پکښي جوړږښي. د

فطرت حادثي او د تغیل رنگونه پکښي تر غاړه اوځي.

ولې د شعور په سمندر کښي لغبي غورځنگ نه راوړي.

دغه سبب دے چې دلته تصویرونه یواځي تصویرونه

او عکسونه دي. حرکت هم پکښي محسوسږښي. خو د

فکر وړاندي منزل او د نتیجې کوټلي مرحلي ته ذهن

چېر په ګرانه ورسوي. او په خپله داسې وايي چې

زمونږ د فني تکمیل زاويې په نامعلومه لاره کښي

ورکي شوي دي. مونن نيمگري نيمه خوا يو.

”دوه مصرعه ايزي هائيگوکافي“

ترجمه: د جنوري ورهه تاريخ دے
د جي گوکي لا تر اوسه جي دينه

(باب بولدمين)

”ع۱: ستا لومپه که ي رانه وره
زه به خيل خان په اباسين لاهوکومه

(اظهار الله اظهار)

”ع۲: ما باندې ستا سترگي بلا گداني دي!
گني نو اور به په ټول کلي پوري کړوما

(اظهار الله اظهار)

کيدے شي دلته خني اعتراض کونکي داهم اووايي
چي ورهه دوه هائيگوکافي خود ”يا قربان“ د التزام
نه يو خواته بښي د پښتو ټپي دي. او که چرته هائيگو
داسي وي نو بيا ټپه خه بلا ده خو ولي هائيگو په خيل
خان کني د پښتو د ټپي خواته هم لري. حکه نو د
ابلاغ د اسانتيا په خاطر او د تفهيم او وضاحت
دپاره د ”باب بولدمين“ دوه مصرعه ايزه هائيگو د
ټپي په هيت کني ترجمه کړه شوه. دوهم مثال د
ورمبي په تتبع او مرسته کني راورلے شو البته

درېمه حواله د هائيگو او د پېي د صنفې تفريق په
خيال راوړل شوه. چې گڼې چرتو د دواړو صنفونو
هيټي امتياز يو بل کښې کېږ وډ او ورک نشي. او دا
هم چې حې نادان معترضين په مثال د اصل گمان
کښې بيا چرتو د خپل سر وېسته را اونه شو کوي.
او نوي ماتونه راجور نه کړي.

بهر کيف دوه مصرعه ايزه هائيگو د يوې
مصرعه ايزه هائيگو په مقابله کښې زيات فعاليت
په دې لري چې تصوير د تصور په لاره روانه وي
ولې پښتو ادب سره سره په عالي ادب کښې د درې
مصرعه ايزه هائيگو د تخليق رجحان منگولې کلکوي
لگيادې حکه نو ورو ورو دوه مصرعه ايزو هائيگو
هم خپل نقشو نه پيکه او ت کړي دي. او د سفر نه
ي د ستومانې گردونه راتاوشوي دي.

درې مصرعه ايزې هائيگو کافي د هيټي تنوع او
ساختياتي اختلاف باوجود خپل حقيقي روح ته زياتي
ورنږدې دي. حکه يې خو د تجرباتي پېښو باوجود ښکاره
مقبوليت هم موندلې دے. هائيگو چې د هيت او ساخت
کوم پېژندلې شکلونه ځان سره راوړلي دي. دلته
ترې نه يو خو د مثال په طور وړاندې کولې شي. د
درې مصرعه ايزې هائيگو يو قدم جاپاني شکل

اوولس سہلابیز شکل دے۔ پہ دے کبھی اوولس چپی
 دے - ۵ - ۷ - ۵ پہ ترتیب سرہ راخی او خپلہ تخلیقی او
 ہنری اکائی جو رہ وی۔

پہ اردو ژبہ کبھی د ضروری ذخافاتو نہ یو
 طرف تہ داہا سکو د "بحر متدارک" دے ارکانو
 سرہ سمہ راخی۔

فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فع

یاد موسیقی ددی ارکانو پہ مرستہ سرتہ رسی۔

سارے کاما پا

سارے کاما پا درنی

سارے کاما پا

مثالونہ عا ۱۔

خوب می لیدہ شہ

نہ راتہ یادہ بی اوس

شوی بی تعبیرتہ

(قاسم محمود)

بس شو زما وار

۱۲۷

مینہ وینی وینی شوی

ورکہ می کرہ لار

(فادم خٹک)

۱۳
 په ټال څې ځانگي
 ځني زړه سترې بېغلي
 اور ته وردانگي
 (اظهار الله اظهار)

۱۴
 يو خوب او خيال دے
 کارغه زده کړے کله
 د زړې حال دے

(اظهار الله اظهار)
 دا انداز د پښتو ژبې بنيادي آهنگونو او صوتياتي
 نظام سره سمون نه خوري. لهذا په پښتو ژبه کې
 يې لا تر اوسه د تخليق يا وجود هېڅ مقام نه دے تر
 لاسه کړے. بله دا چې په درېو مصرعو کې ارو مرو
 او ولس چې ځايول يا اولس چې په درېو لنډو
 او بدو ټاکل شوو مصرعو کې بنديواني کول يو
 طرفته يقيناً يوه ضروري ده ولي هم دغه هنر د
 د تخليق په فطرت ناروا اثر هم غورځوي. او يو
 ميکانیکي او مصنوعي فضا را جوړه وي. کم از کم د
 پښتو ژبې تر حده خو درې صورت تصنع کې هېڅ
 شک نشته اوس که څوک په دې ترتيب کې د تخليق
 صحت په ځان ساتلې شي. نو بيا خو پکې هېڅ عيب
 نشته خوداسې ښکاري چې دا درې به سرې نه شي.

دلته د درې مصرعه ایزه هايښکوکانو يوڅو نور
شکلونه هم اوويني .

ع ۱ اوځانده

که خوښه دي وي (۳-۵-۳)

اوژارپه

(شکيل احمد ناياب)

ع ۲ - او مننه

زما خبره (۳-۵-۳)

دوبابه شه

(محمد اياز غزل)

ع ۳ ستانه به زار شمه خو

که دغه حال وي کله (۴-۴-۴)

ستانه به زار نه شمه

(محمد اياز غزل)

ع ۴ زما دکور بنديان خودومره هم خاموشانه وو

اوس خوزما هاغه معصوم بچي هم حال دادے چي

زه ئي په زوره تخنوممه خونخندا نه وري

(اقبال حيدر) (۱۶-۱۶-۱۶)

ع ۵ ستوري رانگارم پلوشو کښي د ژوند

ستا بناسته نوم د رنگينو لولکوپه وزرونو ليکم

چي د وړمنو قلم راواخليمه زه

(اقبال حيدر) (۱۱-۱۹-۱۱)

- ۱۲۱ دا د سحر خاموشی
خود بناخونو منج کنبی شور کوی نن
یوه یواخی پاپنه (۷-۱۳-۷)
(جے. جلیویکت)
- ۱۲۲ سینی د پیلو د لاسونو سره هم پورته شوی
داسی بیکار پی کنبی (۱۶-۷-۱۶)
یوه پرده باندي گلونه راتوکنبی رږی
(روډ ویلموټ)
- ۱۲۳ د لولکونه به دولی جوړه کوم
زه به رنگونه د سپرلو ټول په جرگه درولم
تابه بوخم لپونئی (۱۱-۱۶-۷)
(اظهار الله اظهار)
- ۱۲۴ مخ رانه مه اړوه
لکه د سپینکي شان د اورنه الوتلی مه
تاله راغلی مه (۷-۱۶-۷)
(اظهار الله اظهار)
- ۱۲۵ اوگوره
زه د خپلو سپورو په اوږو باندي سورلی کوم
تاسره سیالی کوم (۳-۱۶-۷)
(محمد ایاز غزل)

ع ۱ : د پوډريانو د ژوندون قصه بيه تاته كوم
زما جانانه (۱۶ - ۵ - ۲)

کينه

(شکيل احمد ناياب)

دغه رنگ د موضوعاتو يا عنواناتو د لاندې ليکله
شوي هايکو کافي او د مسلسل هايکوکانو مثالونه هم
له نظره راتېرېږي چې د تجسس فقدان پکښې
محسوسېږي. داسې هايکو کافي قدم په قدم خپله
موضوع وړاندې بولي او د گڼو تصويرونو رنگونه
پکښې د يو مرکزي تصوير خهه راښکاره کوي خو چونکه
داسې هايکو کافي د هايکو جامعيت، اختصار او علامتي
پېر ايږي ته زيان ور رسوي. ځکه ترې عام طور سره
تخليق کونکي ډډه کوي. او يو بدعت ټي گڼي.

دغه رنگ د نثري نظم په رنگ ځني تخليق کونکيو
نثري هايکو کافي هم ليکلي دي. چې په درېو کرښو کښې
خپله افسانه سرته رسوي ولي داسې هايکو کافي له
آهنگ او عنايت نه معرې وي ځکه د پښتنو د ذوق تنده
پرې نه ماتېږي داسې برېښي چې د نثري نظم په
رنگ به پښتانه د نثري هايکو معاني صورت خپلولو ته
تيار شي ولي د موضوع ترغځه د نثري هايکوکانو
يو شو عکسونه ځکه وړاندې کول شي چې د هايکو

هيتي سفر اندازہ ترې هم اوشي. او د قاريخي ريكارډ
سمون هم سم شي .

” مثالونه “

ع۱ زه د خپل کور په چت ملاست يم
توره شپه ده د اسمان ستوري شمارم
خوداسې بنکاري چې ترې ستا غمونه وپرزيات دي
(شکيل احمد ناياب)

ع۲ دکړه مار د پاسه يوسف خان شوک دے
تانه پته ده چې لغه هم غزل دے
مينه د قالبونو پروا داره نه وي
(محمد اياز غزل)

ع۳ ستوري زما د خپو بناپونه دي
دا ټول به زه په يوه هنر را يوځاے کړم
اوس تا د زني حال به ترې نه جوړ کړم
(اظهار الله اظهار)

په دې موقع دا صراحت هم ضروري کيږي چې
په عاليې ادب کې همدغه رنگ په مشرقي ژبو کې د
هايکو د مخلوط بحر و نو تخليق هم مخي ته راغلي دے
خو پکې د اهنکو نو سمون سم نه دے ځکه
يې يواځې په يادولو اکتفا کيږي. مثالونه يې نه شي
وراندې کولے.

دا د هائيكو د هيتي سفر يو شو پراوونه وو. خو
 خه ته چي پښتانه هائيكو وييلے كېږي. هغه ددي ټولو
 هيتونو نه خاڼته بيل كړه او خوند رنگ لري
 پښتانه هائيكو متوازي الاوزان هائيكو ده چي هره
 مصرعه ي بلي سره برابر او پيه ترنم او اهنگ كښي
 تر لے شوي وي. چونكه دي هائيكو كښي مصرعي لنډي
 تنگي يا اوږدېږي لنډېږي نه هكه ي د پښتنو منصفانه
 ذوق خوښوي. دا ساختياي سلسله د پښتنو د موسيقي
 سره هم سل پيه سمه ده. او حافظه ي هم پيه
 پوره تيزي قيلوي. خو دلته دا وضاحت هم ضروري
 ده چي پښتانه هائيكو يواځي د درېو برابرو مصرعو
 تکرار هم نه ده. بلکه د يو خاص يو ولس سلابين
 بحر د التزام نامه ده. چي د رزميه بحر و نو دي
 ارکانو سره لږ ډېر مماثلت لري. ارکان دي.

“فاعلاتن مفاعلتن فعلن”

پيه هيتي اعتبار پښتانه هائيكو د خاص يو ولس
 سلابين ردهم سره هكه او تر لې شوه. چي پري د
 پښتو هائيكو ليكونكيو خان خان ته اجتهاد او اجماع كړي
 ده. او پيه پښتو ژبه كښي چي تر دي ساعته خومره د
 هائيكو كانو مجموعي مخي ته راغلي دي غالبه او درنه
 برخه ي هم پيه دغه خاص اهنگو نو كښي وجود موند

دے۔ او بیا پری دڙینتنو اولسی زوق پوره پوره اعتماد
هم کړے دے۔

دڙینتنی هایکو په دغه خاص هیئت کښی پچی کوی
مجموعی مچی ته راغلی دی. پکښی د ښاغلی اسماعیل گوهر
”سکا“ د اظهار الله اظهار ”راته غور و نو کښی ښکری
شرنگوی“ ”کالږی د کل په لاس کښی خوند نه کوی“
اودا مجموعه ”ستا د خوانتی تصویر په خوب اوده دے“
دغه رنگ د ښاغلی چاکر دیدار یوسفزی ”نسکوری لپی“
د پروفیسر نواز طائر ”خوبونه خیل کلی کښی“ د ښاغلی
ناهد سکر ”خیلو خوبونو له تعبیر لټوم“ داسی د
ښاغلی محمد ایاز غزل د هایکو مجموعه ”د ښایستونو
د صرا وریځی“ اود شکیل احمد نایاب ”پلوشی“ هم
په گوته کړی شوی بحر کښی د تخلیق د مرحلونه راتپری
شوی دی۔

د هایکو په داسی هیئت دڙینتون قام درې طبقی
متفق دی پچی پکښی مشران، خوانان او ښاغلی شاملی
دی. ځکه دغی اتفاق له د اجتهاد او اجماع نامه ورکول
عین روا داری ده. او دغه خاص یوولس سیلابیزې
هایکو کانی ښینتی هایکو کانی کڼل ښی بی خار په نه دی.
په دی خاص تناظر کښی دا یو څو هایکو کانی اولولی.

ع۱۱ زرہ می تنہا کی شی لوخہ اوکری
 پوہر چي اوکھي توريالي د وطن
 د خور د سر لوپتہ ہم خرخوي

(شکیل احمد نایاب)

ع۱۲ یوی گوجری تہ لھکولو ویل
 تا یہ یو ورخی سمندر لاهو کری
 مور دی یہ پیو کنبی اوبہ گدوی

(محمد ایاز غزل)

ع۱۳ د داسی خلقو پہ ولقہ کنبی دے ژوند
 چي یہ نصیب یی د سپر لوزبکہ دہ
 خوبیا ہم خي یہ اسمان لاری توی

(ڈاکٹر دیدار یوسفزی)

ع۱۴ چا راتہ وے چي د سپر لی ورخو کنبی
 لھغہ تر لری گری ساکو پی
 خکہ پتہی کنبی می شرسم اوکڑل

(اسماعیل گوہر)

ع۱۵ د لھپتال لھغہ منحوسہ گری
 می نہ لھسبزی چي تا ماتہ اووی
 ”خپل خان می بایلو تہ می اوکھلی“

(پروفیسر محمد نواز طائر)

ع۶: دا خندا کانی ئی فریب وی لهی
 دَ وخت مچینه کینی دل کپری مدام
 دَ ادم زویه ماته سپک مه کوره
 (ناهیید سحر)

ع۷: لوخی چی کچن کینی گنده پاتی شی
 راشی په ژبه ئی صفا ستره کپری
 زما دَ بِنی نه پشو پاکه ده
 (ظفر خان ظفر)

ع۸: دَ محبت له عظمتونو نه زار
 چی دَ زامنو ئی ورونه جوړ شی
 میاندی په سین سر گدا کانی کوی
 (اظهار الله اظهار)

ع۹: په شرق دی اولگی رسمونه دَ بنار
 چی دَ کمری کپکی می بپرتاه کوله
 ما دَ هوسی کت کینی مپلو اولیده
 (اظهار الله اظهار)

بهر حال دغه خاص هیئت کینی دننه هم حتی
 تجربی په نظر راجی - پورتنی واره مثالونه دَ معری
 هایکوکانو په زمره کینی راجی - خو په دغه
 معلوم چوکات او هیئت کینی متقی هایکوکانی هم لیکل
 شوی دی - چی په دری مصرعو کینی ئی ترتیب اوپری

را اوري يا وړاندي ورسټو کښي. د مثال په طور
 داسې يو ولس سېلابيزي مساوي الاوزان هايکوکافي
 شته چې وړمبني دوه مصرعې يې په قافيه کښي تړلې
 شوي دي. او اخري مصرعه ورسره په اهنک کښي
 برابره وي خو معرّي وي. دغه رنگ اولني او
 اخري مصرعه د قافيو په اهنکو نو کښي راټوله
 وي. ولي دويمه يا منځني مصرعه د قافيه نه
 ازاده وي يا اخري دوه مصرعې د قافيو په لړۍ کښي
 سللې شوې وي. او اولني ددغي قدغن نه خلاصه
 وي. داسې مثالونه هم شته چې درې واړه مصرعې
 پکښي هم قافيه او هم ردیف وي. خو کومه يې ساختگي
 چې په معرّي شکل کښي موندل شي. عموماً ترې دا
 نور واړه صورتونه په خه نه خه حوالې سره
 عاري وي. بهر کيف دلته د وضاحتي ترتيب سره
 سې هايکوکافي را نقل کښي.

”مثالونه“

۱ ارمان په غږ کښي د ارمان ورک شولو

مانه د لاس کرښو کښي هان ورک شولو

د زړه درزاد پسي اوس لاړ چرته شم

(اظهار الله اظهار)

ع۲۱ : ما پکڻي عڪس د لپونتوب اوليدۂ
 په سوچ کڻي درکه شوه د ژوند ائينه
 زه ځي بيدار شومه، ما خوب اوليدۂ
 (اظهار الله اظهار)

ع۲۲ : دسترگو تور دي د غزل مطبع کريم
 داسي راتول راتول تقسيم شومه زه
 لکه د کاني په مينځ نيم شومه زه
 (")

ع۲۳ : دوخت رفتار لا او درو له شي شوک
 داسي په وړاندي زمانه لاره شي
 ځي ائينه دانه وانه لاره شي
 (")

ع۲۴ : زنجير موکي، موکي زنجير او خورۂ
 تعبير ځي خوب، خوب ځي تعبير او خورۂ
 نن دي وينورانده تصوير او خورۂ
 (")

دا حقيقت د ځي ليک د تخليق په پمانه خپل
 اعتبار اونه بايلي نو بيا ځي د هيت د وجود او ثبوت
 د پاره د هڅې خارجي دليل جواز نه رامېدا کږي
 خو د ظاهريستو نظر لندنگ وي. او د هر څه
 د پاره يوه ټاکلي شوي پمانه او فرم غواړي. او په

دا حقيقت دے ڪه جاپاني هائيڪو پڻتو ته راڻي نو
 ڊپنتو ڊود دستور ڊ لائڊي به ڊي هيٺ ، ساخت
 او معيارون او پيمانو ڪڻي لازمي بدلون راڻي . ڪه
 ڇي جاپاني ٿيه ڊ خپل مجموعي مزاج او صوفي نحوي
 او صوتياتي جو پڻت پاه اعتبار هم ڊپنتو ٿي سره
 اڀيڪه نه لري او س ڪه پڻتانه هائيڪو تخليق ڪوي نو
 پاه هيٺ ڪڻي به ڊي ڊپنتو ٿي او ڊپنتون قام ڊ
 معروضي حالاتو پاه تناظر ڪڻي ڪي او زياته خانجا
 راوي . ڪه ڪه پاه اساليبو ڪڻي دغه بدلون رانسي
 نو بيا دا ٿوله سلسله هسي يوه لوبه ٿوقه شي ڪه
 نو داسي عناصر و له پڪار ڊي ڇي ڊ نور و ڊناپوهي ڊ
 فڪر نه زيات ڊ خپل مرسپن او مرغين ذوق جاج
 و اخلي او ڊپنتي هائيڪو ڊ تحريڪ مخي له ڊي نه راڻي
 ڪي نو ڊ غور ڪونو پاه ڊي سمندر ڪڻي به لڪه
 ڊ گنگري لاهوشي .

ڪي ليڪونڪي ڇي پڪڻي بناغلي اسير منگل ، بناغلي
 اباسين يوسفزي ، بناغلي روبان يوسفزي ، بناغلي
 غازي سيال ، پروفيسر محمد نواز طائر او رحمت شاه
 سائل پاه اولني قطار ڪڻي پاه نظر راڻي . پاه ڊي بحث
 ڪڻي هم لوستونڪي تهر باسي ڪڻي ڇي هائيڪو ڊ جاپان
 نه نه ده راغلي بلڪه پاه پڻتو ڪڻي ڊ ڪاڪري غاري پاه

شکل کڻي وڙاندي نه موجوده وه. دا خبره غير
 تحقيقي، غير منطقي او غير اصولي ده. غير تحقيقي به
 دي ده جي مون سره ڏکاکري غاري ڏ ارتقاء لهن
 معلوم تاريخ نسته. فقط ڏيوڻو خورو ورو وراستو
 اوگرو ورو نمونو به لاس راتل ددي خبري دليل
 بنجي نهي ڪڍي. گني جي هائيڪو به ڏکاکري غاري
 نه راز ٻڌي وي. داستايلي بناغلي خودومره پوري
 وائي جي ڏجاپان هائيڪو هم ڏڀنتو ڏکاکري غاري نه
 راپدا شوي ده. ڪمال دے ڏهائيڪو ڏ صنف يو معلوم
 تاريخ دي جي ٿولي دنيا ته بڪاره دے. او به پوره
 تواتر سره ڏ ابتداء نه راواخله تر دي دمه پوري
 رارسيدلے دے. او حال دا دے جي ڀنتو ادبيانو لا
 تر اوسه دا هم نه دي پڙند لي جي ڏکاکري غاري ٿه
 ساخت، ٿه تاريخ او ٿه ٿه هيتونه دي. او ڏ
 کومو خاص موضوعاتو احاطه کوي يا به ڪلاسيڪي
 شاعرانو کڻي دا ڇا، ڇا تخليق ڪري ده. او دا هم جي
 ڪاکري غاره او هائيڪو به هنري او هيتي حوالو ڏ
 يو بل نه به ٿومره فاصله دي. ڪه چري دا وويي
 شي گني جي داد هائيڪو اضافي ڪنٽريبيوشن دے. جي
 به ڀنتو کڻي ئي ”ڪاکري غاري“ را او وڀتلي نو بي
 ٿا به به نه وي. گني جي ڀنتي هائيڪو ڀنتانه ڏ

خپل ماضي د ورکو نندارو تماشو ته راپارولې دي -
 (اوداهم د هاييکو کمال دے چي پښتانه ئي يو واري بيا
 په تپه مين کړل) -
 د "هاييکو" او "کاکري غاري" رايو خاڼو کولو
 دعوي غېر منطقي په دي حواله ده چي "کاکري غاري"
 خاڼه ادبي صنف نه دے - بلکه د اولسي لوبو پوقو
 دونهرو ، ارونو اود لفظي او ذهني کړتبونو حيثيت
 لري - بل ئي رواح دومره کم پاتي شوے دے چي اکثر
 پښتانه پرې په خپله هم د سره نه رسي - د سوچ
 مقام دے چي په کومو داوونو پيچونو کښي پښتانه
 په خپله تېرو ئي - نو جاپانيان به ترې نه اخر
 څنگه اثر واخلي او بيا به ورله لا د يو ادبي صنف
 مقام هم ورکوي - حقيقتا دا دے چي د جاپان اود
 پښتو ادبي تاريخ داسي لښځه ثبوت هم نه لري چي
 گني دغي مفروضي ته پرې تقويت ور اورسي - اوس
 که چرې جاپانيانو د پښتو ادب نه خه استفاده کول
 هم غوختل نو د پښتو ژبي نور معلوم صنفونه نه
 وو چي د کاکري غاري غوندي مجهول څيزونو پورې
 به اختل - دي لږ کښي د قلندر مومند صبا راي د
 چي پښتو ليکونکيو له نه دي پکار چي د هر راتلونکي ادبي
 صنف چرې دي په پښتون ثقافت کښي د کتلو ضد

اوکري - خاص کر چي لهيڻي ڦرينه پري هم شهادت نه کوي -

د ”کاکري غاري“ او ”هايکو“ د اتصال او يووالي دا دعويٰ اصولي پيه دي ده چي د ”کاکري غاري“ او هايکو تر منجه دومره ظاهري، باطني، لفظي، معنوي، منطقي هيٽي، شعري، خارجي او داخلي لري والي پروت دے. چي د دواړو رايو هائے کولو عمل د جهل مرکب پيه دربره کني راجي اوس که د ذوق خاوندان د هايکو هيٽي ادلون بدلون ته يو نظر هم وراوگرځوي نو ددغو ياد بناغليو د راجوري کري شوي ډراچي ډراپ سين به پيه خپلو سترگو اوويئي -

اوبيا پيه تيره تيره بناغلي رحمت شاه سائل پيه دي حواله دومره خطرناک حد ته رسيدلے دے چي د سياق اوسباق نه يو خوا ته د پيتو د ميسري شاعري د خزانې نه د دريو دريو مصرعو خود ساخته اکايي جوړوي - او د هايکو عنوان ورله وركوي که د بناغلي وس اورسده نو د پيتو د کلهي شاعري نه به د خه وړاندي ورسند مصرعو پيه خارجولو او پيه خه ضروري تحريفونو او اصنافو هايکو کافي راجوري کري - دا رينتيا دي چي چرته هم د علي او ادبي تحقيقي لاري بندي وي - نو بيا هم داسي ناروا اوناشوني کيدي

خو شڪر وِستل پڪار دي. چي پڻتانه اوس په ڇا هم
 په پتو سترگو باور نه کوي. سائنل صاحب ته دي
 معلومه وي چي هائيگوڻه د گنجي لپوني مينه هم
 نه ده چي هر کس او ناکس به پکڻي دخيلي برخي
 تر لاسه کولو خوبونه ويني.

بهر کيف د ظاهري هيت نه يو خوا ته هائيگو
 يو داخلي صنف هم دے چي د لسو ژوند او د ژوند
 لسبي د جمال د احساس د لاندي په ژورو تخليقي تجربو
 کڻي رانغاړي. دا صنف د بڻکاره وضاحتونو نه خائنه
 يو بيله د رازونو لار را اوباسي. لکه د غزل د صنف
 هائيگو هم د رمزيٽ، اخفاء، اشارو، کنايو او استعارو
 په ژيه خيل پيغام يل ته ورسوي. دا صنف دخيل
 ورک داخل نه د انکشاف ساعتونه رازين وي. او د
 موجود نه زيات محسوس ته پام ورگرځوي. دا
 رښتيا دي چي هائيگو يو ادبي صنف دے خو هائيگو د
 يو سپڻلي تهذيب او کوټلي تمدن نامه هم ده.
 هائيگو د رنگونو او تصويرونو هنر دے. خو د
 ژوندي تصويرونو هنر چي خائنه د جهان خواره
 عکسونه راستنوي گني چي هائيگو د متحرکو تصويرونو
 خاموشه ژيه ده او د ژبي د خاموشيو کويان انځور دے.
 د هائيگوگانو رانه تصويرونه که مونږ له څه

جوابونه را کوي اوڅه رازونه راته وايي نود
 شونډو په سر راته څه سوالونه او ټپوسونه
 هم کوي. هائيکو د تاش يو غورځنگ هم نه دے بلکه
 د يوې زورورې تخليقي لمسي او باطني تجربي يوبتاسه
 او هنري اظهار دے. دلته لمسي تصويرونه کېږي او
 بيا دغه تصويرونه د نسلونو په تاريخ د انسان
 په نفياتي او د موسمو تو په بدلون رابدلون او
 د تهذيبونو د زمانو په ټيټ او لهک کېږي ورکېږي
 او ښکاره کېږي، ډوبېږي او رابرخپه کېږي او
 د انسان ذات او کاستات ترمنځه فاصلي په مينه
 مينه او باسي. معاشره په خپلو کړو وړو او خدوخال
 کېږي په هنر هنر راښکاره کوي.

ددې نه اگاهو چې د هائيکو په موضوعا سرسري
 خبرې او کړې شي لوستونکو ته د مغربي او مشرقي
 ژبو د ځينو هائيکوگانو ترجمې په دې غرض ور
 وړاندې کېږي چې يو خو ورته د هائيکو د افاتي
 تخليقي اندازه اولگي او بل په دې وسيله د مختلف قامونو
 د سوچ د انداز نه هم خبر شي. دغه رنگ د هائيکو
 په مختلفو ژبو اثر او د مختلفو ژبو د هائيکو په ساخت
 او موضوع د غور زېدلي اشرا تو لږه ډېره اندازه ورته
 هم اوشي او بيا د پښتو ژبې د فراختيا، مېلمستيا، اظهاري

قوت او جوهر پسته ورته هم او لکي او دغه رنگ په
 دي بهانه د دنيا د نورو ژبو او پښتو ژبي د هايکوکا
 نو څه تقابلي عکسونه هم دوي ته را وړاندې شي او
 دا شعور ورته حاصل شي چي د پښتو هايکو ساخت او
 هيت ولي د دنيا د نورو ژبو نه ځانته او بدل دے
 يا دغه رنگ پکار دي .

د انگرېزي هايکوکانو د پښتو ترجمي

۱

The baby ته دې ماشوم چي ته نه گوري چي
 sucking his Thumb څو مړه په مينه کله کوته روي
 Moon gazes سپينه سپوږمي ئي ديد نو نه کوي
 (Tom clausen)

۲

First snow د موسم واوره وړېدل شروع شو
 gathers د انغري نه گڼر چايسه گوره
 all in نن د يارانو محفل بنه گرم دے
 (Barbara Ressler)

۳۰

۳۱

In a swing اچي په تال باندي جوته او خوري او
 The widening eye بياراته او خاندي دشو نږو په سر
 of the smile ډک د موجونو سمندر شمه زه
 (John Thompson)

د فرانسيسي د يوې هايكو ترجمه

۳۲

vent dérangé, هواته او کوره پاکله شوله
 on dance at 'orage د طوفانونو په اوږو الوخي
 e' est nuageet dobatā ستا لويته او د اسمان وړخي

د عربي ژبې هايکو کافي او ترجمې

۳۳

د روغ دي ټولي د دنيا دا ويري
 که ډي رښتيا د کائنات اوليدل
 دلته لويي ټوله الله لره ده
 کذب کل الخوف کذب
 الحق الحق في المعالم
 الله اکبر الله اکبر

(مترجم پروفيسر عطيه جليل عرب)

۳۱

ع۶

چرتاه چي حماء راتاه وړاندي ته ئي
 په بهره لاره هر کو ټپير قسم دے
 د الله هو يو هنگامه جوړه ده
 في كل مكان انت يا رب
 اي زمان اي مكان
 يزوي الصوت الله هو

(مترجم پروفيسر عطيه خليل عرب)

د فارسي ژبې هايکوگانې او ترجبي

ع۷

اوبنکي مي کي کي اوس تو نېږي گريه کم کم است
 بلا موده اوشوه زما دننه از زمانه يا در دل
 د يو موسم حکبراني جوړه ده يک رنگ موسم است

ع۸

داني باران د پشکال داسي وو باران امسال
 د اونو پاني زعفراني شوي ټولي زرد پريده برگ دل
 او ديوالونه مي دکور راشنه شو سبز شد ديوار

دسندهی های کوفی او ترجمی

۹

غرونو ته او کوره لشی غبنه کوی
خوچی ازار ورپی شوکے نو
اوس دپیرو عذاب انسان دل کوی
گم صم تیا کُصار
ما کُن کی پیتِ صینِ پیا
صد بن جا ازار
(اقبال حیدر)

۱۰

لھی نه خان له تندی اوژنی ته
ورپی لبغوندی لپون خو اوکړه
نود او بوچینه هم دله کبی ده
یاتی جا جهرتا
گولٹ سان ملی ویندا
منان مرو پیا سا
(اقبال حیدر)

د بلوچی های کوفی او ترجمی

۱۱

دا زپه می لھی بی قرار دے کبی
دهر موسم په ژبه دا نغمه ده
دمزلونو سپوری لری نه دی
بے قرار انت دل
موسم انت و دارانی
دورنه لت منزل
(پروفیسر غنی پرواز)

۳۳

۱۲

زہ لہم دَمینی دَ احساسِ قیدی یم ہرے ہنریک آن
 رالہ کہ غم کہ خوشحالی را کوی دردِ بخشیت کہ دشی
 ہر شاہِ چہ غواری دَ جانانِ خوبندہ یاریہ کو لیگ انت
 (ڈاکٹر علی دوست بلوچ)

دَ پنجابی ہائیکو کافی او ترجمہ

۱۳

پر پردہ دَ سپور و تماشہ نہ کوم
 زہ دَ ختلی نمر رنہ تہ و لی
 دومرہ دَ لاندی نہ نظر او کرمہ
 ڈھلے سائے دے دل میں کیوں تکی
 میں بلندی ساں اینواں کیہہ وہندی
 میں تے یا نن ساں چڑھے سورج دی

۱۴

خلقوتہ تکی دَ وفا زوتوم
 اوس کہ زما نہ لہم جفا او شولہ
 حُان لہ بہ یو چہ دودہ سزا و رکوم
 میں سبق دینی آن وفا واں را
 میتھوں ہے بے وفا فی ہو جاوے
 دونی ملنی این فرسزا مینوں

ددي مثالونو په رڼا کېنې يقيناً چې د ژبو د تهذيب
 فرق به په لوستونکيو منکشف شوه وي. او دا
 اندازه به ورته هم لگېدلې وي چې د دنيا ثقافتونه
 په کوم نقطه رايو هائے کېږي او په کوم پړاو
 بيلېږي.

بي حايه به نه وي که د جاپان د ځينو نمانده
 هايکو نگارانو د يو څو هايکو کاتو ترجمې هم په دې
 مرحله رانقل کړې شي چې لوستونکيو ته دا شعور هم
 حاصل شي چې د جاپان زمکه او پښتنه خاوره خپلو
 کېنې څومره ثقافتي فاصلي او جذباتي اړيکي لري.

ع ۱۵: اوبه په غځه رابېداري شولي

نن چې ناسايه يو اوده تلو ته

يو د چيندځي جي ټوپا او هه

(باشو)

ع ۱۶: څومره بي کچه زړه راښکون دېکېنې

دا د دوو غرونو منځ کېنې لاره چې ده

د بنفشې گلونه خاندې پکېنې

(باشو)

ع ۱۷: بڼي ورک ورک وومه يواځې وومه

چې مې يو اوجه ښانکه ماته کړله

د زړه د خلاصه مې ژرېلې دي نن

(شکي)

۱۸ع دَ خاموشی را خور جاو دَ پکڻي
 دَ چيند خانو اوازونه واوره
 يو الله هو او الله هو دَ پکڻي
 (بوسون)

۱۹ع که دَ ما بنام تياره خوره شي نوخه
 ا نرگسي سترگي جي اورا ونيسي
 دَ زرهه په لار کڻي جي ديوي بلي شي
 (بوسون)

۲۰ع ته دَ مارغانو وپنا واوره کنه
 وائي جهاز هو اکڻي پورته شي او
 خيلو وزروله رپا نه ورکوي
 (يا ماگو جي)

۲۱ع ورخه زمونڙه په سراور وروي
 دَ شي مو وڙني حارثي دَ فراق
 په کومه لاره باندي تگ اوکري شوک
 (سانتوڪا)

۲۲ع ماسره مل زما خوبونو کڻي ده
 سترگي جي پتي کيم بشڪاره ئي وينم
 هغه زما نه جدا شوي نه ده
 (سانتوڪا)

۱۲۳ع واوره 'هوا او د باران شرقا وے

د جدایی یہ دی موسم کبھی راشہ

چی قافلہ سرہ ملگری شو مونز

(اِسّا)

۱۲۴ع اُف دا سین بیریے بودا اووینہ لب

چی سروھلے یر وھلے گھرچی

یہ ادیرہ کبھی تری نہ لار ورکہ دہ

(اِسّا)

کدے شی چی ختی د وھم رنخوران دا ھم وائی چی
 دانمونی ھسی بی خایہ راورے شوی دی . خوربتیا
 خبرہ دادہ چی یہ دی حوالہ پنتا نہ لوستونکی یہ
 ورمببی خُل د ھایکو عالی تھذیب سرہ پیرنندگلو
 ترلاسه کوی . او بیایہ دی پیر ایی کبھی لوستونکو
 تہ دا ھم خود لے شوی دی چی ھایکو خومرہ سنجیدہ
 تخلیق دے او د خومرہ تخلیقی زارہ چاودون غوبتونکے
 دے .

پاتی شوه دا خبرہ چی ھایکو د کومو موضوعا تو
 احاطہ کوی . نو ددی خبری بیکارہ جواب خودا دے
 چی دایو ادبی صنف دے او د ادب موضوع ژوند
 سرہ تری وارہ موضوعات وی . خکہ نو یہ ھایکو د
 موضوعاتوقدغن نکول بنی ناروا کار دے خو چونکہ

هایکو د هیتی ارتقاء سره سره د موضوعاتی ارتقاء
نه هم را تیره شوی ده نو باید چې سرسری ذکر
ئی اوشی. د هایکو د هیتی تبدیلیو په شان د
هایکو د موضوعاتی تنوعاتو اصل مرکز هم جاپان
د حکه نو د خه وخت د پاره سپوری خیل اصل
ته ورگړو لي کبزي -

د هایکو د موجد او بانی "باشو" رای ده
"د هایکو تخلیق کبزي د ماشو مانو قطري
روح ته نظر ورستونول پکار دي"

باشو د فطرت او د انسان تر منځه رابطه د هایکو
موضوع جوړه کړه او بیا یی په یوه ننداره کبزي د
کبزي نندارو او تماشو سپوری هم په گډا کړل. لنډه دا
چې باشو هایکو د فطرت رازداره او گړخوله -

"مسا او کاشيکي" چې د باشو معاصر وو د خپلو
لسو فلسفیانو شاگردانو په مرسته د هایکو موضوع ذاتی
وصائفو او شخصی انفرادیت سره او تپله او د هایکو
د تخلیق سترگی یی د انسان د داخل پت پتو نو ته ور
ستنی کړی خو دا سلسله ورستو د لفظونو یو څنګل
کبزي بدله شوه چې معنی به پکبزي ورکېدلی. حکه
خو "بسو" ددی رجحان غندنه او کړه. او باشو ته
یی د ورستېدلو بکاره اعلان او کړو.

"بایاشی ایسا" د هائیگو تخلیق د زبېخلی طبیقی
 اود وړو وړو بچې وسو مارغانو خنارو د درېدېدلی
 اورنځېدلی ژوند د اظهار سره اوتړلو -
 اوبیا د جاپان د جدید هائیگو لیکونکیو سرخېل
 "سی، شی، ماماگوچی" د هائیگو د تخلیق خوره جولی
 کښې د فطرت د تماشو سره سره د کائنات د تکویني
 نظام رازونه او سماجی پېښو اسباب هم رااونځېستل -
 بهر کيف د موضوعاتو د تنوع باوجود دې ټولو
 هائیگو لیکونکو کښې فطرت او د فطرت متعلقات شریک
 قدر او موضوع وه - خو په جاپان کښې د هائیگو
 لیکونکیو یو داسې ډله هم پیدا شوه چې د فطرت او
 د فطرت سره تړلي عناصر او عوامل یې رد کول شروع
 کړل او د هائیگو په تخلیق کښې یې ددغې څیزونو نفی
 او کړه - د دوی په خیال تېرې لمبې او د فطرت د
 موسمونو بدلېدل رابدلېدل په ذهن کښې د ماضي
 د جاگیر دارانه سوچ عکسونه ورننه باسي ولې بیا هم
 د جاپان زیات تره هائیگو تکارانو د فطرت غښته
 کښې د خوب لیدلو عادت پرې نخودلو -

د دې اختلاف په شا د تخلیق د آزاد عمل (Free

imaginative creativity) او د تخلیقي انضباط

(serious artistic discipline) د متقابلو

عملونو انگاري صفا اور بدلے شي .

ترخو جي دڙين تي هائڪو د موضوعاتو تعلق د
 نو ڀيننه هائڪو په دي لڙ ڪني په خان لهڻي قدغن
 نه ڀري . هاغه ٻولي هلي خلي جي دڙين تي د ڙوند
 تصوير تر ڀنه ساز ڀني . دا ئي په خان ڪني خايوي .
 البته اخلاقي قدرونه دڙينو د لاندې نه راوي
 دڙين تي هائڪو ڀر ڀه چاله هم دا ڀلنه نه ورکوي
 جي راشه په ماڪني د خيلو سفلي او حيواني خواهشا تو
 لٿون اوڪره . يا په ماڪني د خيل جنس زده ڙوند
 او خڪلي مزاج ننداري اوگوره او من ڪه ٽوڪ داسي
 کوي نو هغه پوهي شه او د هغه خدائے .

زه دلته يو واري بيا دي خيال اعاده کوم جي
 ڀيننه هائڪو کوم اجتماعي عمل او اجتهادي بصيرت
 راز ڀنولي ده بايد جي رعايت او لحاظ ئي اوساتلے شي .
 مطلب دا هم نه دے جي د تجربيو سفر دي په خائے
 اودر ڀني . و لي ترخو جي په هائڪو ڪني نوي کاميا به
 او معقول هي تي تجريه نه وي شوي . نو د بي
 خايه اختلاف سنگر پر خودل عين روا داري ده . او
 بيا هسي هم د يوي کاميا بي تجربي بي خانه غندنه
 ڙي ته نقصان ورسوي .

د موجوده ڀين تي هائڪو ڪٿه دا هم ده جي خيل

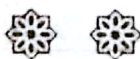
خان او خوله جامه ئي د پښتنو د ثقافت په رنگونو
 پياوړه کړې ده. د داسې هايکو راڼگ د پښتو ژبې د
 اوازونو، سېلابونو او انگازو گټورې لحنې دي. پښتانه
 هايکو نه يواځې د فطرت هنداره ده بلکه د فطرت
 او روايت د اختلاط نه د رازېږېدو نکو مظاهرو په
 ملا سورلي هم خورې لگيا ده. پښتانه هايکو د فطرت
 او روايت په گټه پېر ونو پښه نيو له د ژوند تر نښې
 لحنې رانيسې او نوې تنظيمي او هنري ماه پکښې
 ورپوکي. دغه رنگ خان له د مخ سره راټولوي.
 بايد چې پښتانه هايکو ليکونکي د چاپېره ماحول
 سره سره خپلې تخليقي چينې او د خان دنده رښتيا
 په پوره هنري پوستوالي او روانۍ سره رايوځانې
 کړي او د عظمت او رفعت نه هېرېدونکې ترانې او
 سندري ترې نه را اوزېږوي. يقيناً چې هم داسې به
 کېږي.

په ډېر درناوي
 اظهار الله اظهار
 لکچر اردو شانگه اسلاميه کالج
 پېښور يونيورسټي
 نېټه: ۰۱/۲۱/۶/۲۰۲۰

حوالے

- ۱- اظہار اللہ اظہار راتہ غور و نوکینی بنگری شرنکوی
- ۲- اظہار اللہ اظہار کافی دکھل پانہ لاس کینی خونندہ کوی
- ۳- اسمعیل گوهر مسکا
- ۴- دیدار یوسفز، جاکٹر نسکوری لپی
- ۵- سہیل احمد "مدیر" ہائیکوانترنیشنل (اقبال حیدر نمبر)
- ۶- شکیل احمد تآباب "پلوٹی" غیر مطبوعہ
- ۷- ناہید سحر خیلو خوبونولہ تعبیر لپوم
- ۸- نواز طائر، پروقیس خوبونہ خیل کلی کینی
- ۹- محمد ایاز غزل دیناستونود صحر اور لپی (غیر مطبوعہ)

لوي مي داده چي بنده يمه ستا
بريت اخر اووايه په خه تا و كومه
چي يوه ساه مي هم اختيار كني نه ده

د اخري رسول امت كني يمه
اوس خوزما او د جنت تر مېنجه
بېني قسم دے فاصلي نشته دے

خوک به زما له حاله خه شي خب
 يونوے داغ هي به لمن پر پوتہ
 جي دکلاب شانگه کني کل نیکاره شو

زه د چا ملاسته غوا هم نه پاسوم
 شين يني حکه سا د چم لپوني
 ما به ازغو پاندي راکاري مدام

في دي د ورائي اينني غوندي دے
 بنه به وي داچي درته گورمه نه
 خوبه دغان سره به جنگ اخته يم

د زلفو سپورو ته ې خوب کولو
چې د ښې ژړا راياده شوله
په سره غرمه ترينه راپاسېدمه

د اسمانونو ورته سرخکته وي
کله به کرم د صحبت، چرته چې
د رېدل پاتېلی د غر سينه پرېکوي

خومره شرمېښي د ښانست مېرمنه
ورته چې کورم په نظر د ميني
راند د خوړ او بوکني خان غوپه کړي

ٻي روزگاري سڄي مي سڄي اوليدي
 ويٺل ٿي گرانه بابا غم مه ڪوه
 بيا به تافيانو پسي نه ٿارمه

شيريني ٿوند ڏشوگير ونامه ده
 خيله خواني دي چرته خاوري نه ڪري
 ڏ زور ديوال سپوري ته خوب مه ڪوه

رب دي اباد ڪري خيل ڪورونه په دوي
 خويو ٿور سوچ ڪنبي راگير شاه زه
 بگلي سڄي مانه اٿوگراف اخلي

ا لپونى سره به اوس خه كوم
 وايي كه شل ودونه هم اوکړي ته
 نوزه به يم ستايو و شمه بنخه

زه جي تري لب هم لري کينمه نو
 راپسي ژاپي د گودر غاړه کني
 ما د کنگا په اوبو اولامبوي

په يو غورخنگ سره اسمان ته رسي
 وه لپونى پيغالي په خود کني اوسه
 تا لا د زمکي تل ليدلے نه دے

پہ زہرہ کبھی وایم داسی مر بنہ مہ
 جی جی د سیند جی تر لری یوسی
 دنکہ غری ی نوره ہم پورہ شی

زہرہ پہ یوہ خندا لبہ داسی شی
 نکہ د اورپی د غری لہ تاوہ
 د بنار پاخہ کورونہ اور اخلی

مینہ پہ خان گوالہی نہ رد کوی
 تا یاندی تنکہ اعتبار اوکرمہ
 تہ خود ہر پیغورہ تہنتہ کوی

تہ د سپر لو کاروان تہ لارمہ نیسہ
پہ شا ستانہ کپہ نظرونہ د بنکار
حہ کور تہ حہ! چرتہ سرتورہ نشی

اوبنکی چي ستا ستر گو کبني او چي شي نو
دشي تياره مي اندينني زياتي کري
د اسمان ستوري رانه لار بدلوي

درسره حقي شري نه کومه
حہ ستا د خپ نه مي توبه شيريني
خو راشه اوس دي رانه سپي کوري کپه

پکار مونه دي د فريب رنگونه
 د سپرلي باده خيله لاره نيسه
 لهي په موبن پوري خندامه کوه

مينه په هر موسم کښي خوند نه کوي
 په سره غرمه له کوره مه را اوځه
 د پشکال تاو دي ميراته نه کړي

ستا د قامت سوچ ي شمله هسکه کړي
 چې بازارونو کښي د بنار جينگي
 د سنډلونو په زور قد لويوي

۵.

ستا د ژړا ارمان دي اورژي نو
دغه يو شو شاغكي باران شيريني
ددي وطن د زمكي تاو زياتوي

د سمندر سفر رايا د كره كنه
رانه چاپېره طوفانونه وو خو
د ډوبېدو راسره ويره نه وه

كور كښې د سپر اوږو درك نه لگي
خو هان د لپچانه هم كم نه گنم
د وخت درې خميره لگي زما

ما درتہ وے مسافری مہ کوه
 لارو دَ سر سپورے دی لعم خاوری شو
 دکور دالان دی پر پوتی اوخو پرو

دَ یوی پیغلی دایری می لوسته
 ورتہ حیران شوم، مایوه لحظه کنی
 گنی بریندی فرینتی اولیدی

درد لا دَ او بنکو لاریدی نه ده
 ورتی پی موبن دکھیل وجود تاوونہ
 لا پیشکال بارانی شوے نه دے

دَ بِي وَسِي دَا سْتَان لَا نَحْم نَه دَے
 سَتَا 'اواره خوري وري زلفي هم
 دَ چَا مزدور پيه سر وري نَه شوي

خَنگه مَره شي دَ نسلونو لويه
 لهر خاهُ بنه دَ پَر تپن دي خو غم دغه دَ
 زموښن ناه سترگي راپر بوخي هسي

دَ حاسدانو شمير مي زيات دَے بلا
 درد چي سبوا شي نو پيه نيمه شپه کني
 ستوري راپاسپني اتن واچوي

زغلمه حُم دَ پلوشو په اوږو
زه ددي خاورې سره مينه لرم
خو دَ اسمان فکر مې هم کومه

بنگري دي مات دانه وانه پراته دي
له تانه زار، راسره ضد مه کوه
پرېږده چې فکر دَ روزگار اوکومه

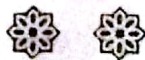

زموږ د کلي بي اسروحه شولئ
کور ته په رسوکنه لارکني به مرو
هيوې پرېفک دے اوکچه لاره ده

ستي دي نڪري د خواني تا وونه
 وپهه چي نڪل دي ڪرم خوشه اوڪرماه
 سڪروتي نه بدمه په شو نپو دڪل

خوابي منم له موراه ڪمه نه وي
 خوڪه زما په ڪور ڪنبي ڪوئي وٺي
 هسي به ژوند دخيلي لور خاوري ڪري

ساه راڪنبي نشاه خو خبري ڪوو
 لڪه په زول ڪنبي چي بجلي لارپه شي
 او د پڪو پري تا وپري هسي

شیرینی وایه که زما په لیدو
د زړه درزاه دی سپوا شوې نه وې
تو بیا داستا غوږونه سره ولې دي

د مینې کومه سلسله یاده کړم
د تیلی فون تلی چې اوغږ بڼې
وېم که څوک ماله په مری غلې شو

خواږه د مینې راپېر زوکره هله
چې ستا باناه برنډ شي شیرینی زما
نوگېر چاپېر توری چې والوئي

ورک مې له هُانہ حادثی کپری د ژوند
 داسې مې هېر شي د بناست يادونه
 لکه چي اور د مخي گوناه وړانہ کپري

پينگلي حواني دې 'د سپر لي موسم دے
 ستر کي چي واروي راکوري په شا
 اسمان کبني پرق شي د ياران شبيه شي

فطرت بناست هم د انسان زياتوي
 چاپيره او خاندي کلونه د رنگ
 د ريل پاتلي چي د غر زړه کبني اوي

دانه چي زه ئي ونگيني نه وينم
خود فطرت خنكل وحشي داسي دے
چي شرمخانو له پناه وركوي

د خداے رحمت هم امتحان دي گني
چا کيني هم مينه وروروي نشته دے
دا د چيني اوبه چي کوم پله ئي

خداے شته مدام د ژوند مندري وایم
زه د بنسني چا سره نه کومه
ما د خوږي چيني اوبه شکلي دي

دا معجزه دُ هبت اووینه
چی دُ درد خریکه په آسمان خوری
دُ اور خری دُ باران خاشکی شی

سپلا ب چی راوری دُ گلونو خاشکی
دُ خوشبویو قافله لوټ شوله جوړ
اوس به دُ کوم تصویر په واپ ژوندي یو

دُ نظرونو تماشی اوخوری
دُ ارمانونو می دنیا وراښده
تا دُ رنگونو لوکی راښوی

اک یو تصویر زما پد سترگو کبھی دے
مالہ بہ ٹوک دُخوب تعبیر راکوی
باران و رہنئی او فصلونہ سوزی

ددی وطن فضا سپرہ دومرہ دہ
بخہ هوا کہ ہم را والوئی نو
دجا غریب پد خونہ اور پوری شی

آ لہونی می چرتہ قتلہ کری
دومرہ خرابہ شوی فضا د وطن
ٹوک پد رہو او بو کبھی بچنے دیی

راته معلومه د دښمن توره ده
 جرنده مدام گرجي په زور د اوبو
 ته ترينه لاس واخله نو هغه به نه وي

که درته غږ نه کوم تهر نه اوځي
 پرېن ده بچي خونده چېرې دې ښه پېژنم
 ته د موکي په زور توپونه وهي

پېژندکلو نشته دغور او د لور
 ددې وطن زلمي خو داسې نه وو
 څوک مې دا زهر گلاوي وينه کښي

زُه پِه ساحل د سمندر ورک شمه
 دُ درد د زانو سپل راوالوځي او
 دُ اوازونو پِه مري غلې شي

دومره اوچت ټوپونه خله ولهي
 زما خبرې ته لهم غوږ كېږده لږ
 څوك دې الوړې او پزنده نكړي

د سر پروا مينه كښي نه كوم خو
 دومره زما قتل اسان مه كښه
 زه څه ويستلي اوږده هم نه يم

پروت که د سلو پردو شاته مه
 د نظر پرق به مي در اورسوي
 هوار د سندر په اوزو الوحم

د خوشکالي بنياد په غم وي دلار
 زما په شونډو خه قندا خوره شي
 لا د غوتپي زره خو چاودلے نه دے

اوس غو بنه سادة چي راخي او که نه
 شيريني ته چي مي په تنگ کني نه مي
 نو پلوشي مي د سپورمي سوزوي

دُ رُوح زخمونده موله شمس اووتل
 مه خوشحالينه لبونى كه په موبن
 اسمان دکانو باران نه وروي

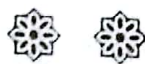

حله ته هي زهر خوروه وينه کښي
 خو چي زما د مينې زور اوويني
 مرگ هم د نيمې لاري ستون شي زغلي

اسمان بلني د راتلو راکوي
 ستوري گدا کوي په ساز د مينې
 حئي چي سواره شو د هوا په اډکو

رب دې ژوندی لره خوشه اووایم
 دگتو کور دې زره د کانی کپلو
 مینه اوس تا باندي اشر نه کوی

شیرینی مه د هوا فچی له
 چی ستا د زلفو خوشبویی شی خوری
 په اور کنبی اوسوزی ورمی دکلو

زره به بلا بلا مزی غواری خو
 طوفان دې مه اوخه له کوره بهر
 دخیلو زلفو دام کنبی کپره نه شی

سپو پيمى له تانه يوتپوس كومه
 په نيمه شپه د سمندر ننداره
 رانيسي ولي د اسمان لمنې

د غټې غوښې نه پر لېږ كوه لږ
 وازگه دي چې په بدن اوخته
 نيمبو خور كړه د قهوي پيال كښې

د خودداري د اسمانونو مينې كښې
 حكه زنگين مه جوړې خورمه زه
 چې ما جوته د چا خورلې نه ده

که جذباتی شوې خان به اونه موی
 دخیل رفتار تیزی د لاس لاندې کړه
 اوس د خو انی دی واگی اونه شلوی

د زړه د درد منزلی سر ټنگه شي
 مینه روانه د اوبو غوندي وي
 ژوند خو د واورې څم د زر ویلي شي

په سمندر کېنې رېز مرېز شي غرونه
 ته چې پستی پستی خبرې کوي
 زړه مې د کافي په رنگ تو اونه پوي

د ناز شمله به مې راښپته نه شي
 نمر چي پر بوځي نو زما شيريني
 شفق شفق خادر په تا غوروي

تا چي تر منځه لويته او وېسته
 سپوږمې زما اوستا شوي لاري جدا
 تاه په فانوس زه په ناموس پي تم

پوي شومه اوس چي پښتنه بېغله مې
 مات چي کړل ما ستا د زندان سينخونه
 تا د پيشو پښې په ما خني کړي

دُ پاغونندو باران لمبه لمبه کرم
 زه لایه دی فریب کنی گبرومه چی
 د واورى غر لاوا نوستلے ته شي

کله گونگېږي د سندرو ژبه
 ډېر که ئې غرونه په شا اوتمبوي
 اودرېږي نه د اوازونو سقر

زموښ د کورچت که راڅاڅي په موبن
 شکر په دی خیره هم اوپاسو
 چې په تالا میدان خو پاتې نه یو

له حد نه نه اوځم خوځه اوکړمه
د هاغو نرمو کلورينو شونډو
جوته چې اوځمه جوته جوته شم

اودرېني نه د قيامتونو سفر
خو چې په کور کې جينکې پېغلي شي
اواز د تندر غور زېدو واوړمه

څنگه شي ختم از مېنتونه د ژوند
چې يارانونه د سپر لوکېني نو
يوسي شيبې د لوکو رنگونه

اوس زه فالگر ته لاس په خه او بنایم
ستا د تندي گوښي ليدلي ديه ما
زما د لاس کړينو کښي هغه نشته دے

د کمپيوټر نه هي پوښتنه او کړه
اوبه په ډانگ باندې بيلښي که نه
دي کښي يو پلار په جي ډزي او کړي

لا د ادراک منزل نه ډېر لري يو
يو نسي سترگونه خوبونه زما
د ورک نظر تعبير هي مه راکوه

زما دَ قتل تور درپوري مه شه
ته جي په کپسه کپسه خاندی جینی
پام کوه ماته زاتر غار په نه شی

کپی می یوازی د مابنام تیاره کینی
چی خیل غرور ترینه لبه پورته کپی
بیا می په سره غرمه کینی سپوری نیسی

داچی د غریه چینه خه شوی دی
ستا د پینن پو شرنک را ونیسی او
بیا می تر لری انکاری خوروی

نه به ډوبېږي په ساحل کورونه
چې خاموشي د غزاليو سترگو
د سمندر د شور بنياد ايځي دے

ستا نه قربان شمه زما شيريني
تا چې زما په شونډو خوله ايځي وه
هاڅي يوې لمبې مې ژوند خاورې کړو

د موسيقي له مخې خپله ژبه نه وي
پکښې مدام ستا سندرې ز خيالونه
د ژوند رنگونه، تصويرونه وېشي

خاورې شم پوے د اختر و نو په خوند
 کشتي کني شي، شي له نظره پناه
 اوزه د سيند په غاړه ناستا پاتي شم

د سروې اونه چاته نه پيښي
 ده قدر منده په دا حال، گني نو
 نه خو مپوه نيسي نه سپوري لري

حاه چي د ستورو په لټون کني اوڅو
 رانه چاپېس د سمندر اوبه دي
 د جنير و مينې کني ژوندون تېروو

ستاد راتلو بنکالو خوره شوله جور
 دي چي د پهل کلي غويرونه ولاړ
 د زره درزا مي نوره لم تبه شوه

جوره تبه توره د خر خيره شي
 راشي په منج او شلوي تال د بوږي
 د پسرلو باران مي لا ژروي

د شين اسمان باران په شرق اوکله
 په کومه ورځ چي دکيدرواده وي
 بنارسي په سر دي اونه وينم

۷۷

منه اوبده بانه دي مه برنده
ستا شاهيني نظر جي پورته شي نو
وايم كه باز چرته مرغی اونیوه

زه مختورن نه يم شیرینی زما
د اوبنکو پرقی ستوری هم تت کړی خو
توری چشمی په سترگو کړی دی تا

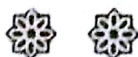

خیل احساسات می په غورخنگ داسی کړی
چی د سرخکو سدل راپورته شی نو
زه د اسمان غارو کبني والوخمه

شیرینی خُہ! رب دی ودانہ لره
ستا پہ کنٹلو می زره نہ بدبزی
ما د سیند ونو روانی لیدے دی

خُہ کہ باران پری د سپ لی ورپی
چی د غرمو تاؤ ترپناہ رسی وپتے وو
دھاغو اونو پانہی شنی نہ شولی

خوک لہرو لے شی د ژوند حادثی
لہوا چی لہسی پانہ ہم خوزوی
وہم کہ جونگرہ می طوفان یورپہ

وانی منہ چھی سرے ی شریف
 خو ژوند ہم خان لہ غرقولے نہ شم
 ستا نہ خو سترکہ دچا ہم نہ رپی

ستا پہ سر کلی سرہ شر کرہ، خو
 بی وچی خنکہ چاتہ لاس واجوم
 اوس شوک پہ اوچہ ہم لامبونہ ولہی

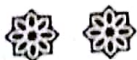

دپر لوے عذاب دے د احساس محرومی
 زہ خوشہ ستا لار کنبی ولار نہ و ماہ
 تا دموتہ ہارن پہ خہ اووہ

زه د درونو د صحرا تنده يم
ساره چي مي کله په وتوشي نو بيا
خداي شته له شرم نه اوبه اوبه شم

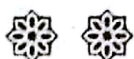

د تعب و نو په فريب تېروتم
ما چي په لاس کښي لوکي اونيوه
نو د بناست رنگونه ټول والوتل

جوړ کړي قيامت د لوپټو الوتل
ستوري را کوز شي د گودر په غاړه
او د اوبو شاخکي اسمان ته رسي

سوچ کڻي شي ورکه جي ورياد شمه زه
ري سو پيه لاس ٿي وي ته ناسته وي او
چيني هسي بدلوي لپوني

که دي پڙه کڻي وي ارمان د ميني
هلته راجه پيه بهر ته بيا چرتي جي
د پوخ سرک نه کچه لار بيله ده

د سمندر طوفان مي خان سره وڙي
ستا تر کسي سترگي رايا دي کومه
پورته دستورو ڄم ته او خشمه

حُسن دَ مینِ پِه خوند خه پوهېږي
ستا د یوې خندا نه زار شیریني
خوري وري د کهکشان سلسلي

اوينکې دي اوچي له بنو کره کني
دا د احساس چپه به تا ورکه کړي
غمي شينده مه د صراشو کني

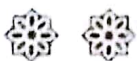

هان رابره خبره کړي د زړونو درز
د محبت اواز خو نه ورکېږي
اوس هم فضا وړي زمونږ سندرې

کابڙهٽُ خاڀونہ دِي زما شيريني
نوي دلدل کڻي دَرُوندِ نخهٽه کڀي
هڃي راينڪاره کڀهٽي يو لار را اوڃي

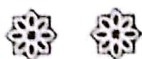

اوبسکي خو کانو کڻي هم لاري کوي
خوڇي نري پکڻي را تغله ذره
دَ اوڇي دم دے شوک ئي خهٽه اونيبي

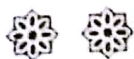

زڙهٽه مِي يو درز کڀي ڇي دکلي غريب
بکڀي تڱ وهي اور اونگوي
پاه نيمه شپه ڇڙهٽه قيامت رانشي

ٻڪ وركول خو وي فطرت د لڀم
 خدا ڏسته چي يو ورخ به دي پرکري به جا
 د ڏهي لورخه فرشته خونه وي

ساه چي د وختا جبر ته را کاري ڏوڪ
 داسي د زور سيلو را والوزي چي
 به بله واروي د ڄم کورونه

کانهي د غره له سره اورغروي
 چي مخ به لاندي چي کورونه وران کري
 خود طوفان د زره نه تاونه اوچي

تہ چي د سيند پھ غارہ کور جو روِي
 دہس مبارک دي شہ زما شيس يني
 خو کہ سلاب راغے تو بيا بہ خوي

بنگو تہ اوگورہ چي واگي شلوي
 دکت پھ لنگہ ي بورقہ پرتہ وي
 پھ يوہ خپہ گرجي پھ ٻول کلي کني

خو بنہ دي خپلہ خو وير پيمہ زہ
 قاد کولال هنر بي لاري نہ کري
 جو رد يوي ختي نہ ٻول لو بني دي

ستا توری سترگی خنک لہری کریمہ
 ما د زم زم پہ اوبو ہم اووینٹہ
 خود لسنی داغ می ہنسی دے

زرہ چاتہ سپک کریمہ شیرینی زما
 د راز خیرہ درتہ ما کولہ
 خو ستا د خولی پرغولے ہم نشہ دے

شوک ہم د ژوند پہ خوبو پوہ تھی ہنچے
 نکہ د کالی د تپانگی مزدوری
 خہ د اوپو خہ د بونہو اوری

تاچي پري شل کاله خواري کړي وي
 دغه تصوير ي کباري بازار کښي
 په يوه نيمه روپي واخستو نن

تپوس کوه مه ، دخواني دميني
 خو په سيلی کښي باديوه اوخته
 او ديو چيک سره ي تار او شلوو

زما په خپل زړه باندي وس نه رسي
 خوچي درخمه ستا دچم په اړخ
 ته د هوا خپو کښي زنجير او تپه

تک شي عذاب د اسمانونو په لور
 لهسي چې هم راته سپوږمي اوخاندني
 ستوري مي وريت کړي په چابک درنيا

دا د فېشن جهالت هم اووينه
 ا چې الف ته هم کوټک وايي تل
 د کتابونو ستال کښي گډځي مدام

خوب ته مي نه پرېږدي دتن زخمو
 ژوند د احساس مي تر سحره پوري
 دستومانې ويستو سزا را کوي

بي وفايي کڻي دي لهڻج شڪ نشته خو
 ساه مي اوباسي د الفت سادگي
 زردله جوڙو د اوڙو پوزو ڪري

سمڻي ناه زمونڊ د ڀنار جينگي
 ڪه تري چاڀڙو دڀوالونه تاو شي
 اوخاندي زرد ڪور ڪري بهر ته ڪري

حُسن په لهر رنگ کڻي قيامت جوڙوي
 زلفي جي واروي له فغاهه په شا
 دومره رنڀا شي جي نظر اوسوزي

اوس ۾ ڏسڻي ڪورنہ ناوختہ ڄمہ
اووائي رڊ دي ڄواني مرگه ڪري ما
جانہ! ڇي بيا ستانہ ڪيائي نہ ڪوم

تل ۾ تير ياسي د الفت ۾ ڦرڻ
بد دي بلا د تورو سترگو ازار
زه ۾ شيندڙخه بنجاء اوڀرڻ

وايم ڇي بنڪل دي د تندي ڪوڻي ڪرم
زهره ڪنڀي ڇي لهڻ د ميني تاو نه لري
مراوي به ڄه شي د کاغذ ڪلونه

راتہ رات سدا لہی خواہہ کھری
 اوس چي دھر چاہی فون راشي نو
 خدايگو زما د زره درزاء تنزه شي

شیريني زره دي لاندی باندی نشي
 اچي توتي تمانچہ کھوئی
 خداے شہ ویر پنی له هاگی د پزه

سدا د خیلوی ارمان می هم اورشید
 خوشاه چي اووتہ دکل د زره نہ
 نو سرتور سر می خوشبوئی اولیدی

بيدے نہ شي د بئاست رنگونه
 تہ گوداگے ي د فطرت لاسو کيني
 د موسمونو پيه قريبا تہروحي

يوہ لحظه جي ہم هوا بسندہ شي
 د زرونو شور د غوب پردي او شلوي
 ما د حنكل طوفان کيني ماہ کپروہ

د طوفانونو زور پيه شاتمبوي
 د محبت يوه نازکه خندا
 له تاتري د ستره ہم پورته ده

دلته خو چغی هم گونگی شی پهنوله
د'اوزونو دا وِچارِ کله به
د'خاموشی په ربه شوک پویوی

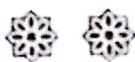

خوند کوی خومره سوز بدل مینه کنبی
چی سروی پیغلی می نامه اخلی
اورونه واخلم دچنار اوننه شم

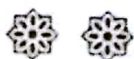

شوک به دی اوورنی دخیلی ویدی
او به خوری سرچی ازمرنه ای ته
هسی غرمببندی د لومبر چیه

خداے شتہ ہیچا تہ ملامتہ نہ یرم
کہ دمہنی بہ تول روان یمہ خو
دُخیل رفتار سلسلہ نہ ماتوم

داسی دُھر ستوری لہون مہ کواہ
پام کواہ کور دی غر غندی اونکپی
اورونہ کرجی دُرنہ جامہ کینی

دُفطرت ناوی خومرہ ظلم دے دا
حان تہ غاورہ شی دُنہر پلوشی
بہ چا رنہا کپی 'خوک بہ اور سوزوی

ستا خود سری خو په ماسر گرځوي
 که چنگنږي ته هم کوږډن شوې ته
 په ۷ جم محلت کښي به حلوه او وېشم

بشپړازه بېغلي د واده نه ورسټو
 خوند داسي واپوي تپوس مه کوه
 لکه کټوي کښي چي کبان پاخه شي

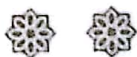

حد ماتول وي هسي ځان درکول
 اخر به ماته شي يو ډز به اوکړي
 خو به هوا په پوکښي کښي پوکي

بیل چالہ ورکپہ دا پچے غبیرہ کبھی
 دُخاوری فوندا زما پہ خولہ کبھی دے لا
 زہ ستا دُگوری پہ خوبو خد کوم

اوس کہ خدہ و ایم گنہگار بہ شہ
 ہسی پہ ما بانندی تہمت نگوی
 خیلہ خندا دکل پہ وس کبھی نہ دہ

نو لے جی مار لہ پہ مری غلے شی
 دُغوبن پردہ ہی دا اواز وشلوی
 ژوند گوجا کے دے دُفطری لاسو کبھی

زغملے نہ شي د حوانی زورونه
د سمندر دا کم ظرفی اووینه
په یو غور حنگ باندي اسمانه رسي

چی د بیچی ژبا رایاده شوله
زه ستا د لارو نه واپس راغلمه
بیا می حنکل ته ازمره اوشره

مسافری دومره اسانی نه دي
چی چکرونو کبني د ژوند راغله نو
سپوږمی ته گوره نیمه پاتی نشوه

په ليرمه شپه ستاد راتگ انتظار
پروت يم بي وسنه د اسمان د لاندې
لارې په ما باندې چنې جوړوي

لوتپه مې مه د دلا سوږه فریب
پروا مې نشته که له تندي مرغه
داله غلبېل کېږي اوبه مه رانیسه

چې معمولي تبه په ما راشي نو
وښه مې ناسته د پانگ سرته وي
په سر مې ټوله شپه زورونه کوي

د مومونو قېد کښې نه راځي عشق
که د بناست جوېن دي تېر شو نو خه
مراوي لانه دي ستا د ياد کلونه

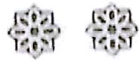

د بناستونو ې بلا واخلمه
چې په دروغه ترېنه لم خفه شم
خوب ورله نه ورځي بيا شپې روڼوي

ما ې تر منځه روغه رانه وسته
زه دواړو دلو خپل دښمن گڼلم
لاړ په پردي سر کښې ې سراوڅوړه

يو دردېدلي پښتون ماته وييل
ما د مراني انجام هم اوليدو
حكه ویر پښمه دخپل سپوري نه

خداے شته چي مرگ موهم ورلے نه شي
چي موشيندل سرونه، لارکيني دحق
د کربلا تاريخه موبيا نوے کړو

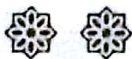

راپيتوم د اسمانونو غرور
په سر مي توره او پزانده ده خو
د سر بازي لويي مي پرېښي نه دي

ژوند د فريب صحرا کښې نه تېرېږي
زخمي احساس به اخر چرته اوږم
ستا د تصوير سترگه پرنده اوخته

د حبس نه مړه نه شو شيريني زما
تازه هوا به اوس په کومه راځي
هاغه يوه دروازه هم پورې شوه

شيرينه دا هم اورېدله نه شي
ورته چې وېم زما بېرې خوښه ده
زر شونډې او چې انگرته اوځي

بياي سپو بدمي تندرنیو لي دة جور
 پرده کني نغبتی پلوشی دَ نظر
 زما په زرۍ باندي تيارۍ راوي

حان ترينه تل په فاصله ساتمہ
 خو بيا چي هم آرام تہ نہ پریندي ما
 زردی وادۍ شي چي تري خلاص شمه زۍ

منہ دَ طبعي کور خالي وي منہ
 خہ په جرگو باندي صحرا تہ دَ ژوند
 باران چي راشي نو طوفان ي اوري

نور د رقيب په خوله باورمنه کوه
چرته په خر باندي هم ناستانه د خو
واني جهاز کني مي سوري کړي دي

د پېغلتوب مي راپاري نه کړي
بلا موده اوشوه شيريني زما
چي هرو خوله مي په خوله انخي نده

د ناوي توب نخري دي نه مته
مه وينه پلار کړه د تلو خوبونه
اوس خو د شلو بچو مور شولې ته

۱۰۴

ا د طلاق د نوم نه مرگ بساه گنهي
خو ازادي ئي دومره خوبني دي جي
چرگ جي هم بانگ اووا ئي بام ته رسي

هاغه خوبونه ماناه لهر نه دي لا
لاس جي به تا په سينه کڅودلو
او کورکو چرگو به هاگي شاربلي

نور مې ماتم په بي وسي مه کوه
ستا په بنو جي اوبنکي اوبنکي شي ژوند
شغله شغله ستوري په ما پرېو ئي

۱۰۵

کہ ئی گوا بنونہ دَ نظر لیدے وے
نومسرا نوبہ و پُلے نہاُ وو
جنگ نہاُ یا پُلے نہ کہتے بنہاُ دے

نہاُ می رائیسی او نہاُ حان را کوی
دَ مدارِی لورده شیرینہ زما
پرے راستا کوی پرے را کارِی بیا

چی خیاہ نیوے راتہ اودرینِی لِن
نو دَ بناست سپرِی تلوار اونیسی
خانہ بدوش شی چرتہ کپہ اورِی

درېسې سيند خو چاڼ کولې نه شم
يوه د مينې سندرېزه چپه
اوبو را اوږې وه اوبو يوپه

شيرينې خومره زړه راښکون ووپکښې
تا مې مړه باندي چارې راښکله
او ما د نوي ژوند تصوير ښکلوو

سوچ مې کاو خومره بي رحمه د ژوند
بې بوکۍ مې کړې د سيند په مينه
بيا راله يو لحظه کښې سر ماتوي

رنگ رنگ گلونه می راورپی دوخو
 چي ته رانغلي نو شیريني زما
 کابو په ما پوري خندا اوکرله

خه خونددورد ميني جنگ دے کنه
 زه چي تري پورته په کوته اوختم
 ا د سنگي منجه ته راکوزه شوله

د مخ سرخي مي په اوبو لاهوشوي
 داسي بدل کړم از مېنتونود ژوند
 که چي سرو سره پاره اوکي

منافقت د ژوند وژلمه خو
 نن ځي ماشوم ځي په مخ ښکل کړمه
 ما وے که مانه فرېسته جوړه شوه

د چھت پکے بي حده تيز تاوېده
 ځي ورله مخي له مرغی ورغله
 ماته ي خپلي بي وسې يادي کړي

ښه ورتا پته ده خو غږ نه کوي
 اف د کوچوان کا کا تانگه کلي کښي
 لهره ورخ شومره حادخي زېږوي

هر يو امكان هي دخيو لاندې دڅو
 چې ستا اوږده بانه رابرنه شي په ما
 دخپل ايجاد لاره کښي خنډ جوړ شمه

د لولکو مينې هي ژوند خاورې کړو
 چې د رنگونو تماشي له تلمه
 نو د بناست کلي کښي سپومات کړمه

لوبي کوه لهخه درنه غږ ته کوم
 ستا د فرېب فرېب بناست نه لوه
 زه دې د ژوند په حقيقت پوه کړمه

وہم کہ شوک ماتہ اوازونہ کوی
 بہ نیمہ شپہ رانہ خوبونہ تبتی
 بیا بہ پیریان بوتل کبتی نہ بندوم

چپ ہی دسترگونہ راغلی وو خو
 چاراتہ وپل تا ہی صفت کرے دے
 حکہ بہ خیل تصویر مین سومہ زہ

دخی چکر خو زمانہ اوخوری
 ستا د رفتار غماہ نیولے نہ شم
 خم چرتہ خان لہ بلہ لار گورمہ

تہ چي زما پيا شا ولاړه وي نو
 زه دخيل حاه نه خوزيد له نه شوم
 ستا بيلتانه مي حكه ملا ماته كره

ناوي زما مانده خوشحاله خاه شي
 كش چي شي تنزه مي درزاء شي د زړه
 د بنا پيرو وطن كني ژوند تيروم

خپله خپل خان راتولو له نه شي
 د اباسين چي به هيري شي ستا
 كه دي رنگونه د اظهار اوليدل

خداے شتہ پہ تا پاندي مینِ به خو
 مینہ دُ نور و سرہ حُکھ کوم
 دُ ژوند دِ رامہ کبني مې کردار دغه دے

ستا لوپتې حُان کبني را نغبتے يمہ
 چي دُ سفر پہ نيت روان شمه نو
 دُ هري لاري پہ سر تا اووينم

زہ سرد لاندې راگوزار نہ شمه
 نن دُ ژوندون دُ کوہ قاف لارو کبني
 ستاد وجود خوشبوي رقص نکوي

خومره کم ظرفه د فطرتا ناوي ده
 ته جي په ليو کښي اوبه را کوي
 واخلمه اور تنده مي لايانه شي

وايي دخيل زړه نه مجبوره يمه
 که ته مي اورته هم وراچوي نو
 دواړه لاسونه به دي زه بنکوم

د سپو نه خان خلاصول گران خوندي
 بس يوه پروکے ورته و اچوه نو
 دوي به پري خيلو کښي جنگونه کوي

د مومونو اعتبار خاوري شو
 د امتحان مرحله تېره نه ده
 چيني غونډې د کابل مېوه کني

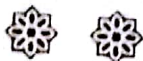

په خپلو وينو ې لاسونه سره وو
 يوې ماشومې په سلگو کني وييل
 توبه، نکريزي به بيان نه غواړمه

زه به دخه اخه نه توبه اوباسم
 يوخوا روا کارونه نه کوي خوک
 بل خوا حيا راخي شرمېږمه زه

حُان به په اوبسکو کښې را اونغاړمه
 دکلاب پانډه په کتو شي زما
 بيا د سيند په سر هوار گر حُماه

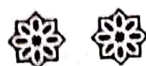

سمندرونه مي خوټکښي زړه کښي
 په دې طوفان کښي چرتاه ورک نه شمه
 ته مي يوه اوبسکه ليدلې نه شي

زه چي دخپل پي ژړا اووينم
 لهخ په حُان پوه نه شمه پاسمه زر
 حُان د مور غښي له وراورسم

بس خو ایمان دی خداے نصیب کړي زما
 زه نه ولي يمه نه پير فقير يم
 زما په قبر دي ميلې نه لگي

له شخ دي د مينې په خوند پوه نه کړمه
 ستاناز بينتوب له سره خلاص نکړي ما
 پاسه د مور خواله دي خان رسوه

د لوږې تندي نه به مې شي اخر
 له غې سپين بزيري مزدور ماته ويل
 د لوږو گټې ته خو لاس نه نيسي

دا هم د خان سره د هوکۀ ده یوه
اوبږي. پچي چي مي په خوب اوده شي
لاړي مي تيري شي زه ساه واخلمه

وايي زه خپل پالنگ ته خان رسوم
نوره بچي ايسارېدله نه شم
ستاسو کتونو کني کتمل شوي دي

زه له دروغونه نفرت کومه
خو له وطنه چرته او تبتمه
خلق مي وژني که ربتيا وایمه

راته د کور لاره هم یاده نه ده
 تاچی ورونه د زندان لری کپل
 اوس به د زړه دردونه چرتنه اوږم

خه که د شپې د بلا خوله وازه ده
 خوزما لاری له راتللی نه شی
 زه ستا دسترگوپه رنیا پسی خم

دلته په یو حال کښې هم خپر نشته د
 شوکی چې له غاره د نفرت را اوچی
 د محبت توره یی سر غوڅوی

راباندي پوءِ ده حڪه مخ واروي
كه خيل غمونه ي پيرزو كهل په ما
مريه له ويري خوشحالي ته شمه

تاته گناه نشته شيريني زما
كه ازبستونونه په شاشوي د ژوند
چاپه توده زمكه قدم اينجي دے

يو اکائي ده ټول د مينې جهان
اوبده باننه چي اوركي پاسوي
ستوري په نيمه شپه اتن واچوي

سَاه رانده اونه خي ويري پيمه زه
 چي ستا تصوير سره خبري كوم
 مانده زما ذره درياء هره شي

خان چي پيه ماهسي کون کپه دے تا
 اخر به خيله لاره واخلمه زه
 ترخو به تاته اوازونه كوم

چي ي د زني خال ته گوتي نيسم
 شيرينه ما باندي راسره غوندي شي
 واي زه سپينه يمه توره نه يم

زما تصوير ته په ٿرا ڪنڀي وايي
 دَ تورو غرونو پناه شوع ٿي خو
 ستا دَ راتلو خوبونه اوسن هم وينم

لور چي اوده شوله زما غيڙه ڪنڀي
 راسره غم شوما ويئل خان سره
 ستا پيغلقوب راته خبري اونگري

ڪنڀي نو ما به شاهه شاهه نه وو ڪري
 خود رشتو منج ڪنڀي راگير داسي يم
 خوب هم پخيله خوبه نه وينماه

رب به دې روغه کړې شيريني زما
ستا بيماري که ډېره هم لويه وي
د رب د فضل وړاندي هېڅ هم نه ده

د ذهنيته نه ئې خبر يمه بنه
رقيب پېچي ستا په حقله سوچ کوي نو
دا په ډېران اگريستي بلوي

زه به ورځم د حادثو مخې له
که مې د ژوند اوربشه پاتې وي نو
دا تندرونه ما وژلې نه شي

ما وِروِي دَ دروغِرتنو رِستيا
چي پِه اسمان کِنِي بجلي پِرَق اوهي
نو طوفاني شِه توره هم درته شي

لهسي نه تور مي پِه لمن پوري شي
پخو کورونوته هم سيب اوکي
چي دَ اوبو وتلو لار بنده شي

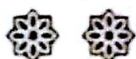

کومه بنکلا دي وايه اوستايه
ستا انگي چي مراوي مراوي شي نو
دَ موسونونه خراج اخلي

نور دَسپر لو پِه ذکر ناهُ سِر و حُم
وارِہ رنگونہ چي راپول شي پِه حُلے
نو ترينہ ستا يوه ادا جو رِہ شي

حُہ خيلہ لار نيسہ پروا مہ کوه
مانکے چي چي د اوازونوپہ لور
نو سمندر ترينہ کشتي دويوي

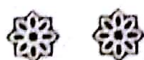

توره او دال به غورخولي وو ما
خو چي مغربني د حالاتوشپہ نو
چاپرہ پرق د اورکو اووینم

چې د بدن وړې دې بڼکل کړمه نو
 بیا د کلونو بڼ کښې نه خائېم
 ما لوکي خان سره والوزوي

داسې د کلي د چيني په غاړه
 چې ستا بڼا ست راله اواز راكوي
 زما سندرې به گونگي څنگه شي

په خاموشي باندي ئې مه تېروځه
 د قريبونو مرحلې غوڅې كړه
 چې زور پرې راشي نو اواز به كوي

خه شوي د کلي او د بنار فاصلي
 کشي پرانستي جينکي را اوخي
 او طوفانونه سر راپورته نه کړي

نماشونه د جلوو مه کوي
 زمونږ د کلي دا کچه کورونه
 دي طوفانونوته د پينگي نه دي

خوک تر پنه سترگي پرانستله نه شي
 زمونږه چم ته د سندرو په ډاډ
 هوا راوړي د لوپو سپلونه

تہ چي ريسوت باندی چہتل بدلوئ
 شين يني دي سوچ کني راگبر شمه زه
 دا سلسلي دي رانه ورکه نه کري

اوس مي تصوير هم پترند لے نه شم
 پردو درشلو مي نظر يورپو
 زه دخيل کورپه دروازه تپوخم

ا د باران شپه دي جو پهره کله
 کچه کوته چي تخيدله په تا
 او تا زما د کور زخيم شرنگوؤ

پہ کور کنبی اک یوازی ناستا مہ زہ
 د کتاب پانہی اروم پہ منہ
 اوس می پہ ستر کو شوک لاسونہ نہ بڑدی

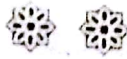

اووائی ستا خبری نہ ختم پنی
 مور بہ زما میراتہ پاتی کری ما
 حُم چچی کونتروتہ دانی واچوم

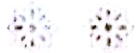

بی شکہ تہ ی زما ولہم کنبہ
 خوزہ پہ لہچا ہم باور نہ کوم
 ما د کنبی لاس کنبی گومنے لیدی دہ

ما پيه مري دَ غوا چاره رانكله
 خوچي مي ستا اوبكو ته پام اوکرونو
 خداي شته زمانه کليمه هبره شوه

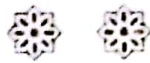

زه به د دريو پوري هندسي شمارمه
 ته که د خيل مدارنه اوننه وقي
 د خيل خاوند سربه دي غوڅ اوويني

وايم چي شل دزه دي زه اولم
 توره چي لاس کني د دښمن ورکوي
 بيا تري د سر خپرونه غواړي ثلمه

قاتله تہ کہ ما وژل غواړې نو
 ښه په اخلاص راسره مينه اوکړه
 زه په گواښونو درکو نه مرمه

زه په الوتې لولکې پسې تلم
 لا رانيوه مې چې ازاده مې کړه
 ما د مرغی خوله کښې مله اولیده

اوس مې دا خور وجود راټول شکره کړم
 چې مخامخ پکښې ولاړه وي ته
 نن مې هم هاغه اینه ماته کړه

ذري ذري شي د بڼکاري ټوپکه
 ساکاني اوځي له تنکو پېغلو نه
 ته څي د زانو په سپل ډزي کوي

خدا ټه شه څي خان به په خامار اوچيچم
 خوکه مي ياد وي د بناسټ مېرمني
 ستا په کښو کښي به کلاب نه ږدمه

هرڅه څي کښي خو لندن ته نه ځم
 د خپلي مور يوي خندانه به زه
 دغسي شل شل بي. ايچ. ډي زار کړمه

دا ماد شاه هم معمولی خون نه ده
 پیغای پی ماسه تصویر ویستلو
 کوره زما کیره کبی ریل ختم شو

کام ترینه خنکه په خفکان واپوم
 لکه دیت می خان ته کاک اودروی
 یوه لحظه کبی د پیر و قیصه ده

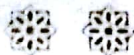

شیرینی تا پی ورته کل لپه کپو
 سیند خونپه شولو په واک کبی نه ده
 دکلی سره خوله ماشومان دوبوی

شنگه راغلي يمه ستا کلي ته
 شيريني ههخ رانه تيوس مه کوه
 ما د خيل زره دياسه خيي ايخي ري

سرچي مي غوش کري نوشيرينه زما
 واي زه دا د وينو کربنه گورم
 چي د درياب اوبه ي چرته اوږي

وه لپونى له کوره مه راووه
 چاپره کلي کني سيلو الوزي
 په تابه لاره کني لمن واروي

جي ستوماني لڙه ويستل اوغوارِي
 هو اُڃا پانِي پانِي خور ڪري وجود
 دَڪل خدا هم حادشه ده دَرونَد

شيريني اوس اووايه شه اوکومه
 ما دَ خيل زړه دَغل نه ربه پر بکره
 نوماته بيا هم اوازونه کوي

پر بن ده جي دغسي دي خلق رتي
 درته به گفت قدرِي چاکر نه وو
 خوشا پيه خوله کني هرو ربه نشه

اوس مې تنکې غوښتنې وس کښې نه دي
 که تا پرې سترگې راويستلې وي نو
 داږه به دومره په سر نه ووختي

دا سادگي ئې نشي تور په لمن
 گوره چې تېز باران کښې ښکلې جينې
 د لويې د لاندې خان پټوي

پلار دې زما بابا ته، ښه کړي دي
 که ته زما په خوله باور نه کوي
 ورشه د مور نه دي پوښتنه اوکړه

خبره وړاندې نه پرېکړې بڼه ده
 داسې چې بوسو کښې اوبه بوځي نو
 هسې نه ورستو ترې لانجه جوړه شي

توپونه بڼه نه وي نادانې جينې
 که لاس او خپه دې لږه هم شي خطا
 بيا به دسترگو لگېدو نه اوځي

د کلي دا دستور چې خوښ نه شولو
 بېغلي کتوي په نغري پرېږدي او
 دکاوندې کره تنور لمبه کړي

آپي انگن ڪنڀي به چرڦاڻو ڪوڻو تا
 او زه به تاسو ڪره درغلمه
 نو ڄومره ختڀي به ترڀ جوڀي شولي

په زره ڪنڀي ڄان سره ڪرم رڀمه
 دي ڪنڀي به ڄاوري سترڳي ورشي زما
 پالنگ ڇي ٻوله شيه چغار ڪوي ستا

ڄاوري ڄوڪ پوه شي به خوندي نوڏرڻوڏ
 زمونڙن وطن ڪنڀي ڇي سپرلي راڄي نو
 لوڀهه دميني په اوگو سورة شي

دَ سِيخكو غوندي ژوندون دے زما
 توره تياره کني پلوشي وشمه
 دَ کلبدنو لاس کني اور واخلمه

نن يو سپين بزيدي په ژراکني وييل
 لونه مي تبتې ايسارېني نه اوس
 بيا به طوطيان په کورکني نه سامه

خاوري به وده زما قام اوموي
 اونه چي هم دلته راپورته کړي سر
 زلي يي شانگي په تېرونووي

لاخو دي ستره جي غريدي نه دي
 دڙوند رنده به دي هوار داسي ڪري
 دا ستغي سپوري به له تاهري شي

دڙوند يوي غري دي زور اوبه ڪرو
 دا حادثي خوبه راڻي او رڻي به
 او لاخو ستا دڙني خال تازو دے

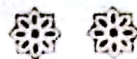

يو د اتيا ڪالو سپين ڀيري بودا
 گوري په دش باندې بر بندر فلمونه
 او ناست دے لاسو ڪني تسبي اروي

اوس چي د سيند په غاږه ناستايمه زه
 او د اويو چي راتاؤ شي له ما
 وایم که ستا د زړه درزء مپزه شوه

سترگي چي مانه اړولي دي تا
 زه د ساحل طرفته زور کومه
 خود درياب چي مي خان سره وړي

نن خو مي ټول بدن دردونه کوي
 شيريني غبره کني مي ملک اونيسه
 که ستومانۍ مي د وجود اووتي

تہ کل فروشہ ، زہ مین د کلو
 ستا او زما نظر کنبی دہر فرق دے
 تہ بہ شیبلی زہ بہ شیبلی بہی حم

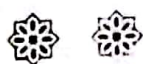

اووایی دا فضول خرچی نہ منم
 لهاغہ مہرمن مانہ خفہ دہ بہ دی
 ہفتہ کنبی دواہ ورچی یا پچی خورم زہ

سادہ جینی ہی ہسی خان ولج خوری
 ہغوی د شعی وجود خہ اوزغی
 خو کچی بہ کلی کنبی سکارہ پتوی

پيغلي زلمي د ښار د پارک په خوله کښي
 څومره دخپل مقام نه لاندې راځي
 چي د موټر توري شيشي خپروي

لصحنه د ژوندون غوښتنې نه پېرني
 خداي شته چي سل کاله په درستو لارو
 موبن چي يوه کښته کهږي وړاندې کړه

دا بي حسي به مانده ساه اوباسي
 د ژوند احساس پکښي غورځنگ نه کوي
 ستا د ځوانۍ تصويرونه په خوب اوډه دے

رو رو می تانه اعتبار پاسیده
ستا محبت هم اخباری بیان شو
د پروف خامی پکنی بلا دبری دی

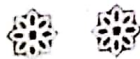

د ژوند په داسی مرحله کښی یمه
هر یو ماشوم چی راته اوغاندی نو
زما پری مینه د چو ماته شی

چی یو طوطی می بند یوان اولیدو
ویدل می گسرجور په پنجره کښی شومه
رب دی وزری د چا نه پر بکوی

چي پڻ به اسمان گوري وريجي راشي
 ماته دهاغي چم قيصه ياده كري
 چي اوسيدونكي ئي سلاب اوڀري دو

خدا شته دگور مي دروازه نشته دے
 خوزه راگير په دي فریب کښي مه
 چي هوا کافي ماته ور ډبوي

زړه مي درزښي چي ئي اونه وينم
 د سميه او د نعمان مينه مي
 په خپل حسان باندې هم ماته نه شي

په خیال او باسه ستومانې شیرینې
خه بی حجابیه دې دنس پلوشې
ستا تصویرونه په دیوال جوړوي

درنی ورنگی په اسمان شوی خوری
اوس د خنک نه په تلوار راوځ
دلته د تندر غور زېدو ویره ده

اے د رنگینې لویې مېرمنې
ته چې اودکې او سیلې والوزي
وېم که هندو رانه کشمیر یورپو

دُ گو درونه دَ بناست بلبله
چي دُ اوبو خاڻڪي را اولي په ما
نو چارچاپس په کلي اور پوري شي

ته که سوره شوي د هوا په اوکته
خو د اثر نه مي وتلي نه شي
زما دُ اس رفتار به تالاندي کړي

زه چي سرتور سر جينگي اووينم
په زړه کښي حان سره کم رېبمه
د وخت طوفان به مونږه چرته اوږي

مالہ زما د سوال جواب راکرہ تہ
 مہرمنی نیت کہ دی صفا وی د پیر
 بیایہ وینتو وی حضاب نگوی

تاچی زما یہ لاس دستخط کرے وو
 داسی شو وراں نکہ دریا با د کلی
 کچہ کورونہ یہ ابو لاهو کری

خان می یہ اور پوری نیولے دے بس
 کہ زما سوی مخے تہ پام نہ کوی
 ما سرہ ہنچے نشتہ ثبوت دمینی

ميوڻي د ڙي مازينگر ګرمه زه
 نا ځي سوي پورې راځت ګرمه نو
 پوره لحظه ګرمه ټوله شپه ټپه شوه

غم زما زړه داسې خوږه نه ده
 وېرې مې ځان باندې خوارې ګرمه
 خو د ځندا هنر مې زده نه شوه

دغه احساس به په ځا اوږني ما
 پېغلي ځي هم تندي ګرمه
 وایم که ماته سلامونه ګرمه

اوس که زه مرماه خو خوابزه به و بشم
 يوي کمزوري د انار اونې نن
 يو زور اور طوفان په شامبوو

نن مې جور بله خورکشي اوکړه
 ستا لويې نه چې مفلر جور شولو
 زما شمله توره هم هسکه شوله

دغه علت به ترينه څنگه اوځي
 د بيداري نغمه چې وايمه زه
 زما د قام زلمي په خوب اوډه شي

دَ کَانُو بِنَار دے گورِ پامِ بے کوی
 بیا بے خیلِ حَان راتو لو لے نہ شَم
 ستا دَ سنکارِ آئِنہ ماتہ نہ شِی

دا خیلِ بِنکاريِ فطرتِ بے ما رو بوی
 چرتہ چِ اووینمِ روانیِ اوبہ
 ویم کہ پہ زانو پسیِ مندی و ہم

گوتی بے مرو پری بیا، خوہتے بہ نہ وی
 زما رقیبِ دَ اوچیِ دم دے گورِ
 وہ لوکی پہ فاصلہ ترِ اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مپوه ده
 که د تخلیق شعور بخي نه لري
 نو چرکه ولي په هاگو ناسته وي

د موسمونو جين او خورې جوړه
 د بيار پخه بنگله چې ته پرېږدي او
 د کلي شاره کور ته ترې کډه کوي

نور د کبيل تارونه مه خوروه
 زما د ژوند تصوير ترې نه سازېږي
 ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

دَ کانو بشار دے گوری پام بیہ کوی
 بیا بیہ خیل خان راتو لو لے نہ شم
 ستاد سنکار آئینہ ماتہ نہ شی

دا خیل بنکاری قشرت بہ ما دو بوی
 چرتہ چچی اووینم روانی اوبہ
 وہم کہ یہ زانو پسی منہی وہم

گوتی بہ مروپی بیا 'خوہے بہ نہ وی
 زما رقیب د اوچی دم دے گوری
 وہ لوکی یہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مېوه ده
 که د تخلیق شعور بڼې ته لري
 نو چرکه ولې په هاګو ناسته وي

د موسمونو جیب او خورې جوړ
 د ښار پنځه بنگله چې ته پرېږدي او
 د کلي شاپ کور ته ترې کچه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
 زما د ژوند تصویر ترې ته سازېږي
 ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

له دي ولسونونه بهر را اوځه
 لاکه خبرې ئې زده کړې نه دي
 د خارونې مخوکه مه پرېکوه

حې په خټکل کينې په ماشه راغله نو
 سپوږمۍ د اوتو مينې کينې خاپه کړلو
 خان ته د چاسترگې را يادې کړمه

خدا ټه شته زما دغه مطلب خونو وو
 ما چې در ياد کړو دشکنو امېل
 په تا نرۍ نرۍ خوله راغله

ستا صحت کڻي مي خيل خان کانڙه ڪرو
 لاس کڻي مي هڻي نشتاه شيريني زما
 تا له گجري له کوي راورمه زه

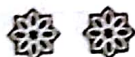

ستا سادگي مي ٿروي . لپوني
 ته له هغوي نه دڳهر طمع کوي
 ٿوڪ جي مدام کلي کڻي سڀي جنگوي

د انتظار لسي قيامت وي کلي
 زه داسي ڇاڻڪي ڇاڻڪي وي لي شومه
 لکه کلاب جي ٿوڪ په اور اونيبي

چي ۱ زما دپاره کور پرېځ وو
 ۱ لپونۍ دومره بي وسه شوه چي
 زما کتاب په کبابي خرثوي

د دواړو روغه اوس بلاگرانه ده
 لاره د ژوند ترې بيله کړې ده ما
 وخت په يوه ځي زه په بله ځمه

نن يو بوډا ته ايسني اوويږل
 ستا د غوږونو وينسته هم سپين شو خو
 اوس هم د پغلو په خندا تيروي

موبن د صحرا فریب کښې ژوند تېرو
 خاورې سمون او خورې کارونه زمونږ
 ناست یو مدام له شگو پرې غرو

نه زور منو او نه زیاتے کوو موبن
 واوره د امن په فریب کښې ورکه
 موبنه د باز مښو کې نه پرېکوو

تازه تازه وي د دالان سپورې ته
 پازه ئې مراوې کړې د نس پلوشې
 بېغلې زمونږ د مني پلانټ غونډې دي

بنکاره کوم ئی دَ حوانی رنگونه
 زه دَ فطرت ناوی دَ لاسه نیسم
 او په دولی کنبی ئی دَ خیال کینوم

شیرینی گرحم دَ کلام لارو کنبی
 چی ستا دَ ژوند غری ریادی شی نو
 دَ گورو اونو بن کنبی اور واغلمه

اومنه سر به دی دَ خپو لاندی کرم
 په لښتی فریب کنبی راگېر پېسه نه
 زه دَ مارانو نسل بنه پېژنم

که یو خو ورځی وی برداشتا به کرم
 زه دومه لویه سینه هم نه لرم
 چی تل به ستا ماشوم له پور وړکوم

زه د گناه بازار ته هم تله وم
 خو چی د مور او بڼکی رایادی شوې
 توبه می اوویسته واپس راغلمه

لار پکښې نه موی د نهر پلوشې
 تازه هوا پکښې بڼې نه لگی
 د ژوند په داسې تاخانی کښې اوسو

زما پيه تشو کتو اور لمبهه شوي
 خو هاغه دخت کبني د پښتو چرتوي
 د تبار درزيان پچي درله ناپ اخلي

د ابادي پکبني درک نه نكي
 د سر مخانو اوازونه اورم
 پيه ما پيه داسي خائ کبني شپه راغله

اوس زه د کلي پيه ناموس باندي مرم
 ما پچي مي لورينکل کړه پيه دوارو مخو
 يو د رڼا سلاب کبني ورک شومه زه

د پلوشو سفر دې وړاندې چې خو
د بناستونو د سپوږمۍ انتظار
زما په مخ توري حلقې جوړوي

ستا په یادونو کې مې ژوند خوندي شو
دا د دریاب د سر نقشونه نه دي
چې حادثې به یې د خان سره وپري

شیرینې ستا خوځلوې خونې وې
چې خپلې بدې ورځ ته اوگورمه
نو زما سپوره نمرۍ هم اونخلي

ههڻي پابندي چي په تانه گوي
مخ کښي هډو کي راوتاي دي ستا
ته د خاوند ازاد خيالي يورلي

منم چي ته ما سره مينه کوي
خوزه دي بيا هم خپل لږ نه شم
ستاسو د کور چار دي واري نشته دے

ههڻي ازادي راته حاصلې نه شوې
وضاحتونو کښي مو ژوند تېر شولو
مونږه په يو بل اعتماد نه کوو

پيغلي وييل خيلو همزولو ته نن
 جي د بنگاري دسترگو شمع مره شي
 هله به خيل پالنگ کيني خوب اوکرمه

ته دکالجي يوه ساده پيغله ي
 زه خوشحالينم جي نزدي راجي خو
 حه! د بابا پوزه دي مه پرکوه

د بنار مير مني ته خير ي که نه
 ديو مزدور سترے ستومانه وجود
 خومره دمه شي جي ستا کوراويني

۱۶۱ منڊي ترپي مي د ژوند سترپي کړي
 سترگوته ستا تصوير را وړاندې کړمه
 زه د وختونو له چکر نه اوځم

اوس زه پخپله په خان شک کومه
 ټول راته وايي بد عمله ي ته
 مينې زما د مې کونه و رانه کړه

ما دې په سر لوي دعوي کړي وي
 خوتا زما د لاسه لاس راښکلو
 اوس زه په کوم تاخ کبني هاگي واپيوم

په شرق دې اولگي رسمونه د بنار
 چي د کسري کړکي مي بېرته کړله
 ما د هوسۍ کتې کني مېلو اوليده

خومره بسياره د د درياب د مينې
 وېم که ما تخت د سلیمان قبضه کړو
 پېغلي چي تا ماله تاي راکړله

د يوې پېغلي بي وسي مي وژني
 تنده ماتېږي نه زما د نظر
 ناوي که ټوله د کالو ډکه شي

ته راته خاندې خوشيرينې زما
د ژوند له خپس نه مې باور پاسوي
ستا په کښو کښې چې کلاب مړاوي شي

د هر سپرلي د موسدونه منگني
موين د نختر د اونوگر کپه وو
ددي سرک غاړې خالي وې شوي

بوج چې دې لب هم په اوږو پرېوځي
لکه د چرگې اواز نه کوي
ته د تخليق عذاب زغملې نه شي

واوره راغله ۷ جي ساخنه له ۷ ته
 ستره ۷ له تانه حڪه نه اوباسم
 جي دغه ستره ۷ دي ويستل غواره

زر ده ۷ جي شاره شي جري د كلي
 اوس كه زلمي چرته يوحائے اوينم
 خيله درنه او د بل سپكه وائي

سرتوري مه راحه زمونز كلي ته
 تا ۷ ۷ په كومه زمكه خيه اينجي ده
 هلته د خلقونه جا ۷ اوتي دي

دَمرگِ پِه خوله باندِي دَرُوند زِ پَر دے
 هلتِه چِي ستا سرُه انکِي اوبوشو
 دلته دَکانو نه شغلي اووتِي

دَ بنارِ بي حسه مرمريني پيغلي
 کله چِي ستا بدن خوله اونيسي
 وپم که شوک بُت دَ سومات لاسبوي

يوِي بناري راته سنگوکيني وييل
 تاته زمونزه دَرُوند پته نشته
 لهره دَ بنار جيني خرابه نه وي

د سمندر چيپي شماري دي چا
 زما د غم مانه تپوس مه کوه
 چرتاه حساب کتاب کني تهر نه وځي

اوخاندي ماته، لپوني اوواځي
 حان د ژوندون سختو ته حکه نيسم
 د غره لمنه کني چيني را اوځي

د احساساتو ژبه مه کونگوه
 د خوشحالو اظهار د حان دپاره
 دا گدا کافي ضروري نه کني

حُان مې د ژوند پيښره کښې بتدليدلو
 چي د وجدات دروازه بهرته شوله
 ما د زرگونو کالو لار سر کپله

څنگه به حق د چارالاندې کومه
 ما د رېل گاډي د پايو منډه کښې
 د يو مزدور د سر ټوټې اوليدې

جوړې زما ضمير په حق اورسېد
 گوره چاپېره اذانونه کښې
 خو د خپل خاڼې نه هډو برق نه وهم

خوئی له ئی نه راورمه و بزم کوی
 تا پچی د سود په مال خیرات کرده
 په ما حرام شه، د خنزیر غوښه شه

لصی بی حایه اندینو او خوړی
 گنی نو ستانه گیس چا پد شین نی
 قلا هم تاوده او رنیا هم شته ده

تبه که ستا سر ته ختلی نه ده
 پر بنده د مینی په جواب کینی به تا
 د خیل کا کا زوے ته کنخل نه کول

اُف خه ټپه ټپه شپه شپه وای
 د هاینکو نوې جواب نشته دے
 شوک دې اظهار غوندې غزل اولکي

لهره موقع د لوبو ټوقونه وي
 کارچې وران اوکړې نو نخرې مه کوه
 لسي نه تاله په مری غلے شم

زما ناموس له هرڅه مخکې دے خو
 خپل قامت پروا دې هم اونکړه
 دای په کم فریم کښې تصویر خایوي

ما درتہ خیل خون در بخنبلے دے خو
 دومرہ را اووایہ شیں ینې زما
 تہ ھی د ژوند جواز پہ خہ رد کوی

خہ لبون تاري خیلہ لارہ نیسہ
 تہ ورتہ مخکنې ورستو کبې څله
 سپي به په تا پسي زخځي اوشلوي

چاپېرہ کورم او قدم اخلمه
 زه د ناموس ساتلو غم کبې مدام
 تل د بنکاري دسترگو لار خارماه

ستا شخصیت د او بو جگ د منه
 حه که دخیل فاوند ناموس نه شوې
 بیا اخر بنجه خان ته وای په خه

ا چي له ورايه به ی زه اوليدم
 او ناگهانه به ی خوله گونگه شوه
 اوس د طوطی په شان خبری کوي

ویم که شوک ما باندې کورې وروي
 د پستو بنجې چي اووینمه
 د دگدگي د پاسه خپې وروي

منم زما دَسوي مخ شيريني
 بېخي په تا باندي اشر نشته خو
 گل دي په لاس کښي پاني پاني شولو

يو پنجابي راته پغور کوو چي
 ا پښتنه پغله مدام ما سره
 د سيکس موضوع باندي خبري کوي

پېغلي چي نن ستا د درشل مخي ته
 ماتي ژړندي دي د بکسونو پر تي
 چا جوړ د خپله کوره غلا کړي ده

د کائات د زره درزاه يمه خو
 چي ستا دسترگو رنابي ته شي
 وايؤ كه غار کني د تير و بندي يم

گو تي چي شمارمه په سوچ کني ورک يم
 شيريني ماته لپونه مه وايه
 دا خو زه ستا بي وفايي يادوم

ستا د فرپا له ژوند نه مرگ بشه کينم
 د سمندر چپو ته هان سپارمه
 خو د کاغذ کشتي کني نه کينمه

دَهاڻِڪو ناوِي خبره واوره
اوڻڪه زما دَ بدن ٿوله وينه
تخو زما قام ته اورڪي پرڦوه

شِيرِ يني ربا دي په امان کني لره
ستا به دا اوبسڪي له بنو اوچي شي
خوزه به خاڻڪي خاڻڪي ويلي شمه

دَ موضوعاتو لهڻي ڪم نشته خو
ستا دَ بناست لمن چي نه پر پر دمه
په ژوند دَ ميني حکومت غوارمه

دَهر مانجھ نہ پس دعا غواڙي دا
 مات ٿي ڪڙي ربه دَ دينهن لاسونه
 زما جانان ته ڇي تاوان رسوي

واوره دَ خور او لور ناموس سامه
 بيا داسي ما ياندي راپيٽه نه شي
 گني نهنه ڪني به دي سر پورته ڪرم

دَ بنار او بو درنه لشه او وڀسته
 شور ڇي شي ساز، په سورپه ننوڻي
 تاخو دَ سر دپاسه سر نه منته

اوس مي ٻه سترگو باندي بنه نه لکي
 ستا خانگيدلے ٻرتو غاين خاوري شه
 د مڻ سرخي دي ٻه اوبو يورلي

ته جي ٻي ٻي خبري کوي
 زما جانان زما نياز بين چيه
 دم جي ٻه دوارو مخو نسل کرمه تا

اوس راتہ خيل زخونه بناي خله
 جي ٻه يو هائے کني گدو وڌ جو رشي نو
 بيا پکني لهر شوک ٻه غونڊر سکو لکي

اوس به سنکار له دحان چرتہ درومی
تاچی په کافی زما مے ویشتلو
نو اینه دی دکور ماته کپله

پوزه دی پری مه شه دقام، لونی
داته دکلی په دی شاپه، لاره
اووایه لهر مازیگر چرتہ زغلی

د ژوند دهری کشالی سمون وی
لن به دی ماته انتظار کپه وے
دومره دکوے توپ ضرورت خونو وو

اسمان ته رسم په غورخنگ د ميني
 خان راته خدايگو شاه زاده بنکاره شي
 ما چي شيرينه په پنډوس اولي

دغه شعور ورله ورکړه دے چا
 بنکاري چي کوته په کوترې کېږدي نو
 پر شي له اونونه مارغان والوچي

ماد تاوان سوداخونه ده کړي
 ورک چي د زلفو په خنگل کيني شمه
 د بناسټونو خزاني اوموم

دَ بِنَاؤُتُونُوخُوبُ كِه لِهَم اُووِينِم
 دَ اَزغُو تَرخِي اُوْبِه اُوْحِكْمِه
 لِهِيح دَ حُوَانِي پِه خُوْبُو پُو كُنَه شُوْمِه

دَ مَوْرُولِي جَذِبِه دِي سَتَايْمِه زَه
 تَه چِي پَرْدِي مَاشُوْمَانِ هَم اُووِينِي
 سَتَا لِه سِينُونَه دَ پِيُو دَارِي اُوْحِي

دَ كُور كَارُونَه دَرْتَه پِنْد پَرَا تَه دِي
 غَرِيْبَه پِيغْلَه يُو سَنكَار مَه كُوَه
 سَتَا پِه قَسْمَت كِنِي شَاه زَادَه نَشْتَه دَه

خه ناروا پېغله ده ماته واي
 ستا په سينه به لگوم منگولې
 خو داسې کلک رانه مروندمه نيسه

زېږېدې زېږېدې، سلگي سلگي شيريني
 ما د پيشو پېچو کښې خوب ليدلو
 چې شرمخانو راته خولې وازې کړې

ستا د رښتيا خبر و تاب ته لرم
 نور درله مخې له درتلي نه شمه
 زه به د کوم کوم سوال جواب درکوم

اوپچ تار به ستاپه بدن پاتی نه کپری
 حومه ویر پیری په حان خورم خودی نه
 یو شو شبی کپته شبی دی بهر

مینه ریشیا د بدن وینه او حکمی
 لاستاد کورمخی ته ناست نه و مه
 زره می ستومان خچی می مبری مبری شوی

خه لیشتینکی مخ دی ورک شه زغله
 ا د چینار چینار قامت مبرمنه
 تا په کشو کینی او نژانده نکری

زہُ تقدس دَمینِ نہُ رد کوم
 خو ما چِ چِ جا باندي باور کپے دے
 لھغہ می سترگو نہ رانجہ اوری دی

بُتَا د رنگو نو زما نہ دے پکار
 زہُ یہ ستاینہ د کھل خہ اوکرمہ
 چِ خوشبو یانی رانہ لار بدلوی

تورو چو راکنی لشی پر نی دی
 اوس چِ اوردہ بانہ رابندشی بہ ما
 زما بدن باندي وینتہ اودروی

خاندی خوایزه خوازه را کوری مدام
 دوه قاتلانی دی راچی راپسی
 حان له دچاپه توره سرغوش کومه

د سترگو تور دی د غزل مطلع کرم
 داسی راپول راپول تقسیم شومه زه
 لکه د کافی په منج نیم شومه زه

د آرام سپوری می حلواق تپروی
 چیره که اونه د صحره گوره ده
 د ژوند په لاسو کبې د مرگ توره ده

اوسا هاغه گور سپور د شال چرتہ دے
 چي ستا پيه مخي "زما پيه زره مشتہ وو
 اووا پيه ستا د زني خال چرتہ دے

ددي ماحول جادو کيني گهره نه شي
 چي دهوا رفتار کمپني دلي
 رو رو چي د سمندر تيزي شي

راشه پيه ساه ساه کيني چي ستا مينده
 ستاکه باور نه وي زما پيه ربه
 زما د زره درزاه ته غون او نيسه

اوس د سکنی ما بنام تصویر جو پوم
 چي ستا حوائی ته در نزدی غوندي شو
 زه د لمبي د سر لوکے غوندي شوم

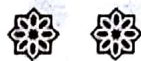

ستاد بنا ستا خامار چيلے دے جور
 کني که زهر ي په تن کني نه وي
 د اباسين په خوله کني گک ولي دے

سيلي چي کلي کني راوالوتله
 چرگو وزرو کني راتول کپه . پي
 ژوند د نسلونو د بقا نامه ده

خفہ پہ خیلہ تنہایی نہ یمہ
 خو ساہ می اوچی چی د کور او نہ کبھی
 زہ د مرغی ہے یوازی وینم

د اورینتہل بلاک پہ او بدلان کبھی
 زہ چہ پہ ہری زاویہ گورمہ
 د قاتلانو سترگو شیش کبھی یمہ

د غم چہی د سری مخ ورنوی
 د یوی مور ڈرا لیدی دہ ما
 اوس د مرغانو ہے نہ رانیسم

زما 'اواز به دي زرهه ٻٽي اوچوي
 ما په شو کيس کني اځودله نه شي
 خه ويکوريشن پيس خونئمه زه

سم راته بنکاري د پښتون پچي دي
 اول دي ماته رابره کړي او
 روستو بيا راشي تا په شا ټپوي

زما د مرگ نه سترگه نه رڼي خو
 چي حادثي لاره کني او وينه
 نو د جهاز نه په چترى دانگمه

لکيا وي ٻوله ورڻُ ڪارونڊه ڪوي
 خو دُ جذبو ٻه ٽيه نه پوهينِي
 ما دُ رويوتَ سره وادهُ ڪرے دے

زما ڪتاب ٻي جيڪي اولي
 اوواڻِي دا زلي به چرتاه وينو
 دهُ خو زمونڙه نه ٻڙي ويستي دي

لورڙه دَ مينِي ٻه مري غلي شوه
 ماتھ ٿِي سپوره ڊوڊي ڪنودله
 بجلي پڇيله ٻراڻِي اوخوري

شیرینی مه خه دغوبل مچی له
 بیچی له منگه ترینه خان اوباسه
 چچی تماشگیر د تخنچی منجی نه اولی

د ژوند پایه خه ناروا تیزه ده
 دا هم زما دوه تصویرونه دی خو
 دوارو کبچی لهجی مناسبت نشته ده

رانه به ساه دپره په سعته اوچی
 وژنې چچی مانو دینا است مبرمنی
 بیا دکلونو والی مه راکوه

په شرق دي گټه او تاوان اولگي
 د کله وږمې چې پکښې اور اخلي
 داسې وطن دي په سېلاب لاهوشي

زما سينه کښې ئې خپل سر پټ کړلو
 زړه ته مې نوره هم راجخته شوله
 وييل ئې مه خه ما پيريان ويروي

دلته دهر چاپه تندي گونجي دي
 ژوند ته هډن چې د خندا وړېځي
 زه د کاغذ کلونه هم ښه گڼم

ا کہ ہمام دے کہ سعود، اسامہ
کہ فائقہ کہ ثوبیہ کہ سعد
تول می دمیٰ د آسمان ستوری دی

د لوئے قدرت مالکہ ما او بختیہ
کہ ارادہ می نہ وہ جرم خو دے
د خپلی مور غابن شہید کرے دے ما

رانہ غزوة د بدر ہیرہ نہ دہ
کہ اخیری سا کافی ہم اخلماہ
زہ بہ د خدائے لار کبھی جہاد کومہ

زہ خیرہ پرخ نہ ایم خوشخہ اوکرمہ
 ستاپہ لاسونو کنبی چینی اونشی
 پہ خیلہ مور ہم گوزارونہ کوی

چہر لوئے کراؤ غواریو والے دسوح
 خیر کہ می بیخہ پہ مزاج نہ رسی
 زہ خو لا مور ہم پشندلے نہ ایم

زہ دخیل قام دانشوران پشتم
 زما پہ سوال بہ غلی پاتی شی ہول
 اود سگریتہ نہ بہ لوکی پورتہ کری

۱۹۴

درتہ چي کورم د خالونو پيه داج
 د اوينکو زهر چي مري پيرسوي
 اسمان د ستورو ادبره خونہ دہ

کم اصلي بنجي نہ دي اوساتہ رب
 خدائے شتہ کہ مہرہ ئي کري خونہ سمبري
 د سپي لکي بيه د چا پلا ننگہ کري

ما چالہ سترگي توري کري نہ دي
 پيغلي زما پيه لمن داغ لکوي
 رانجہ چي پوري کري نوژاري خله

پېغلې وييل لارمه ډوبه شومه
 زړه په چا سېزي د موټر مالکان
 بيا به زه لفتې د چانه نه غوارمه

دا حتی بڼه د غاړې غور شي زما
 سنگسار سنگسار مې شي احساس د وجود
 زه چې ماشوي لور له پېرې ورکړمه

ماتم ماتم شوه د ساحل سندره
 زما جونگره جور سېزي ده چا
 ما د درياب په سر ايرې اوليدي

رانه خوبونه تبتولي دي تا
 داخه پيريان درباندي ناست دي اخر
 په نيمه شيه جي ستانه چغي اوچي

حڪه زه ستا په خوله باورنه كوم
 كه تاته ياد شي نازيني پيغلي
 تا به ميركاتو كيني تهگي كوله

بي حايه ويري مو خواني خاوري كره
 سرته رسيني نه كارونه د ژوند
 پيغلي راحه جي دواړه مينه او كرو

منم خوږې اوبه دې ښځ سپوري دې
 خو دې پړاوت ته د راتلونو وړاندې
 وېر مې دخپله خانه اور وپسته

تاچې زما تصوير په مخ بڼکل کړلو
 وينې مې ټول بدن کې جوړ او هغه
 سمندرونه مې د خيال سپوري شو

په شوکیر و باندې ستومانډو اوس
 بېکاه مو ټوله شپه خبرې اوکړې
 خو پټ مو اوساتل د زړه حالونه

ستا په لمنه باندي داغ نشته دے
 دا خو سپوږمى خپله خو ايني تاسره
 يو خو ساعتہ امانت ايښي ده

د گوگرد پرېشر دي سپوا دے بلا
 ساده جيني اور ورته مه تنزوه
 په جم کا ونده کني چرتہ بم اونچوي

زه بي وسى باندي يقين نه لرم
 دخپو د لاندي به ئي زمکه خو وي
 که د غريب په سر اسمان نشته دے

پنڌو سڀندو نوتو ته منگي مه اوري
 ڇوڪ ساه لرونڪي ئي ڏوب ڪري دي جوڙ
 داڇي اوبه پور پورڪي جوڙي

ڇي پر سڀد لئ مح زما اووڀني
 نو په خندا اوواڻي ڙاڙي ڇله
 راڇه ڇي ره درله ڙبي ماته ڪرم

د بد نصيبو په دي وران ڪلي ڪني
 مرغان ڇي جالي جوڙي شيريني
 د طوفانونو علاڻي بنڪاره شي

دَهرِ يو ڪل دَزرهٺ سندرهٺ ڀمه
 دَ خيلِ احساسِ به درقهٺ خهٺ وڀمه
 ستا دَ ساڪانو دَ وڀمونا مه ده

ڇي منڊري تڙي هنڪامي جوڙي شي
 ڇوڪ بي گناه پڪڻي په سر اولگي
 لارو ڪوڇو ڪڻي ڏنڀي مه ڪوه

تورو شپيلو نه ڇي لوگي پورته شي
 وڀمه ڪه ورخ مِي دَ وادهٺ ده گڻي
 نما ياران ما په پالنگ خپڙوي

جوړ په دې کلي کني سري نشته د
 چي د چا خه زړه غواړي هاغه کوي
 چرکه يانگ او وائي چرگ ها واچوي

زما سندرې خوندي کړي دي چا
 خان نه بلا په فاصله پروت مه
 راته نژدې نه شي ميراته به شي

زه په خپل خان کني راتولېن مه نه
 نن دې جوړ خوب د پېغلتيوب اولیده
 ستا په بدن کني سا جامې تنگې شوې

د حاسدانو پټه زړه اور بلوه
 گورويده، هرڅه چې وي، غم مه کوه
 اوځانده کلکه راتر غاړه وځه

دا د قيامت ورځه چې هم نه ده نو
 چا جوړې زمکې ته خبرې کړې دي
 گڼې تو مياندي خپل پيې ولي خوري

ستا د پټن پټو شرنگ چې واورمه نو
 په نيمه شپه دکټ نه پاسمه زه
 او د چيني غاړې له خان رسوم

دې کښې زه یو منطق لهم نه مننه
اومنه دابه زما وهم وي خو
زه هندواني سره شوملي نه حکمه

د سامري نسل اوسپنې دې
که ئې په خپلو سترگو هم اووينې
د شخني اواز پسي به غوږ نه اوږې

دنګې خوانی دې د اسمان څوکه کړم
چې ابوالهول ته مخامخ شومه زه
نو ستا عظمت راته راوړاندې شولو

حُسن په پانو کښې رانگارمه نه
 ستا تصويرونه په کلدان کښې بڼه
 خه لېونۍ زه په اليم خه کوم

دا خوب به نه وينې چې بڼکل به شمه
 له خانگې خانگې چې مې الوخوي
 يوه مرغۍ يم پوره سپل به شمه

زنخېر موکے، موکي زنخېر اوخوره
 تعبير مې خوب، خوب مې تعبير اوخوره
 نن دي ويستو رانه تصوير اوخوره

راجه که سخی گنی په مخه دی بنه
 دومره می زور په زړه کنبی پاتی نه ده
 چي اوس په زه تاته جولی نیسمه

په خط کنبی لیکي جوړی هیره دی کرم
 بلا زورے یم د مینی تبی
 راشه زما دواړه وخی اووتل

ته په خوراک کنبی ولی خیال نه کوی
 لاخو د شپن میاشتی هم نه دی سوی
 ساد واده جوړه په تاتکه شوه

ستا په جولي کښې په خواږه دراولم
 داستاخواني که د صحرا تنده شي
 نو زه به اونه د کجوري شمه

خه که يو خک کړو د ژوندون حادو
 زمونږه زمکې، اسمانونه بيل دي
 تاسو خبرات غواړي مونږ مينې ويشو

راسره دومره مينه هم مه کوه
 شوک چې له کوره په سفر اوچي نو
 بيا په مړه کېده خوراک نه کوي

شیرینی دهر زریه واپس راشمه
 داسی بنو کنبی اوینکی مه خلوه
 داسمان ستوری درنه غلا اونگری

مینہ تر منگه فاصلی ورکوی
 چی د پسر لو پیم کنبی ساه واخلمه
 ستا دیدن ویدی می خان سره وری

کتابه په هر حال کنبی لم ستا برخه ده
 ټول عظمتونه داسمان لاندې کړي
 چی ستا رابرنه بانده وسله غوروي

مینه د ژوند هره تیاره تمبوی
ستا د نظر مسکی مسکی پلوشی
ماته په لار کښې اور کي پر قوی

دلته د وینو سلاب وې راشی
د دې وطن وږمه وږمه خاوره خو
مدام کلونه د جامبل ټوکوی

ته د کلاب د کل ښاښت ستایه خو
ستا اشکي چې پرخه پرخه شي نو
داره سپرلی درته په خو پرېوځی

ستا اوارة زلفي ڇڻي ٽڪ ورڪري نو
 ڊڪ شي له زهرو نه وجود دکھوا
 بيا ڇي ڇوڪ ساه اخلي نوسا ٿري اوڻي

ڊپر سر ڀسنده ڇنگيالي خلق دي
 اوس که له تندي مرمه مردي شمه
 خو زه ڊدي کلي اوبه نه ڇڪمه

زه بي گناه ڇا سره ڇپر نه ڪوم
 تا که لکي بيرة ڪري نه وه
 نو دا ڪريوان به دي شلڊ له نه وه

ستا د بدن خوله دي اوبه پښي
خه که اسمان درباندي اور وروي
خو - نخ پوډر به رانه پوري نگرې

راپورته کښه چې انگن ته اوځو
راخه باران د پشکال ورپښي
که موگرمکې د بدن ماتي شي

ته خفه کښه ماه شيريني زما
که دا ژورې په ما خولي نکوي
د بدن وينه به صفا شي زما

دَ دَومرہ پِ بَغلُو دَ زِپَہ سَریمہ زُہ
 کہ دَ یوِی نامہ مِ ہِم واخستہ
 ستا دَ تصویر نہ بہ لبِی پورۂ شِی

چاسرہ وخت کوم دے چِ مونز اووینی
 تُولہ دنیا دُخان پہ غم اختہ دہ
 راحہ بلبلی راتر غارہ ووخہ

دَ اسمان ستوری راتہ غوبز کبئی وائی
 پہ خیلو سترگو کبئی مِ خال دے حکہ
 زما پہ سپینہ لمن داغ لگوی

ما دومره بنکای جینی نه وه لیدی
 زه هم انسانیم اخر زره لومه
 خطای نه وه که خطاشومه زه

د محبت بلا چلونه راخی
 خو د پستون کور کبی پدایمه زه
 د پخلو ژوند بر باد و له نه شم

مینا مو نه پریندی د شپه تیاره کبی
 که د اوبو په لانه کبی هم ناستیو خو
 راپسی ستوری او سپوږمې راز غلی

تا که ستنی کپی پلوشی د نظر
 زره به زرغون نه کپی دروند فصلو
 بیا به په دی للمه باران اونه شی

ارمان په غپ کبني دارمان ورک شولو
 مانه د لاس کربنو کبني حان ورک شولو
 د زره درزای پی می لار چرت شم

زما لباس په ما کبني تنگ خونه دے
 ژوند د نولي او د مار جنگ خونه دے
 کپ به تر خو په دی فریب کبني مه

دَ کیتھیں سندرې اور پدلي دي ما
 ما دَ غالب شاعري هم لوستي ده
 ستا دَ يوي خندا جواب نه لري

دَ ژوند صحرا کښي دَ بنا ستا ميرمني
 تا چي په کومه لار دمه کړي ده
 تر پنه رواني دي چيني دَ مينې

دَ ايښي په مخ سرخي چرته دي
 چي دا شفق شفق کلونه سپري
 دا پري هم ستا دَ انگو سپوري دي

ساده جينی ده وائی مه ویرینه
 ستانه خوزه زیاته زره وره یسه
 پوهی نه چی دا می حه اوویل

د پغلنوب مستی دی دوبه نه کری
 دا خو بنی چا سره کپ نه اولی
 د سمندر اوبوته توپ مه وهه

ماتی پیسی چی جیب کنی نه لری نو
 خان داسی مخکنی مخکنی هم مه کوه
 کنی نو لوت به درله مات کر مه زه

ما پکڻي عڪس دَ لپوتوب اوليده
 سوچ کڻي مي ورکه شوه دَرُوندائينه
 زه جي بيدار شمه، ما خوب اوليده

حُسن په هر ماحول کڻي خيال ساڻي خپل
 جي فرڀنتو تري لاس نيوع ڪرے دے
 ا کھل مالہ دھسپتال نرسہ ده

سپوڊ مي که تاخيله هاله ماته ڪره
 اسمان ته وايه لاري ڊوب جي ڪرڻي
 ستوري دَسيند تل کڻي هم سترگي وهي

خه ازمېنتونه ې د ژوند رانيسي
 گني نوزرې نه ې لمبي پورته شي
 مور چې د ې نه خپل ماشوم پرېکوي

ستا د نظر مستي لاهونه کړي، ما
 زړه کني ې مينه غورځنگونه کوي
 او سمندر سره روان يمه زه

غاوره پېغله خپل غرور ډوبه کړه
 چې لېوني سپي خوله درواچوله
 اوس ې په کېده کني کوترې شوي دي

سره لويته دي په ما مه غوروه
 وید بزم مانه چرتنه لهره نه شي
 زما نظر شه سيلانه غوندي دے

گني اخرونه شي چاپره له ما
 د صائبي دسترگو پرق هجي وايي
 روژه کني سيد الايرار شو دے

ته په ماڼي کني د جنت مشته ي
 د ناعبي خندا ته پام اوکړه لب
 خپل خان ته زره کني فرستي پسخوي

بېرته د کور دروازه مه ساته اوس
 نوې فتنې ترې رابرخپړه نه شي
 بيا چا په زمکه کښې غم او کرل

راگوره مه دا به احسان وي په ما
 ادا کوي به ټوک ددې کفاره
 ستا په کتو زما روژه ماته شوه

بيا به زه تا سره په سپل نه اوځم
 تا د وړې کمبل کښې او نغښته ځان
 واوره په ما تمامه شپه ورېده

دانه چي زه ورته کته نشم ، خو
 مياندي که خيال دخيل ناموس ساتي نو
 بيا دي زامنو له واده نه کوي

زه درومان يوه سندره مه
 زما د ژوند په هره لار الوچي
 خرخکي ، زانبي ، لولکي ، بيلي

ستا د انصاف شمله راپتيره مه شه
 خو اوس په دي کني به شوک شه او وائي
 لوانو مات کرل د هوسو بچوري

مونڙي حقونہ پھ سر سترگو منو
 خو بنجي نہ سپارو طوقان تہ دڙوند
 ڇوڪر دھوسا پھ اوڙو بارنہ اوڙي

ماڇي پري ٻول عمر خيل خان خورلو
 لکي بيهه ڪري ڇي ما اوڙيني
 ڪرسي ڪنڀي تاو شي رانه مڃي واروي

لهڻي به دي لاس ڪنڀي برکت رانشي
 د پلار پھ مڃي لکيد لے ڇي تہ
 ياد ڇي سانه ڇوڪر به دي مڃي نہ ڪوي

سر ۾ي قلم نه ڪري منصف ڏ وطن
 ڏ ڪلو لخته ۾ي راڳاره وٽه
 اوس ۾ي پيه ساه ساه ڪنهي وڙي دي دڪل

ته ڏها ته هي غوب ڪنهي اوده ولي ۾ي
 ۾ي پيه لستو نهي ڪنهي ماران ساڻي نو
 مچان به ستا پيه خود ڪنهي اوبنگ ڪنهي

چا ۾ي ڏ زرهه درزاء ليدلي نه ده
 ا سازاڳي ڪر انگو ما يادوي
 ڀڙي ۾ي پيه تاج ڪنهي دهاوس وڙي

اومنه دا دڙه سپره لويه ده
 بيا به هم تاته دڙوند لاري نيسي
 خپلو پخو سره شطرنج مه کوه

دومره په مينه مينه مه راگوره
 هسي نه ورانه ترينه سازه نه شي
 بڼي زما توره کښي زنگ نشته ده

د بدمعاشانو بڼار د غن مه کوه
 که کمزوري بڼايم نومر به مې کړي
 توپي مې حکه په چمبا رڼي ده

دشاعر چاپ کتابونہ

- ۱) درنہاسپوریے ، پنتوشاعری ، ۱۹۹۱ء
- ۲) ہم اینوں کے قیدی ، اردوشاعری ، ۱۹۹۳ء
- ۳) سترگو کبھی خوب دکو درپا قنہ شو ، پنتوشاعری ، ۱۹۹۶ء
- رومیں ایوارڈ یافتہ چاچا کریم بخش ایوارڈ ، ۱۹۹۶ء
- ۴) راتہ غوبرونو کبھی بنگری شرنکوی ، دپنتوہائیکو مجموعہ ، ۱۹۹۸ء
- ۵) گرفت ، اردوشاعری ، ۱۹۹۹ء
- ۶) کافی دکل پہ لاس کبھی خوندہ کوی ، دپنتوہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۰ء
- ۷) اوازونہ او دایری ، پنتوتنقید ، ۲۰۰۱ء
- ۸) پہ ساحل د نظر ، پنتوشاعری ، ۲۰۰۲ء
- ۹) ستادخوانی تصویر پہ خوب اودکادے ، دپنتوہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۳ء

چاپ تہ تیار

- ۱) رضا ہمدانی احوال و آثار ، اردو تحقیق (پی۔ ایچ۔ ڈی مقالہ)
- ۲) نیا اور پرانا غالب ، اردو تنقید
- ۳) ہائیکو او پنتنہ ہائیکو ، تنقید و تحقیق

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English